

• БЪЛГАРИЯ • излиза въ срѣда и събота.

Годишната цѣна прѣдизатена е: у Цариградъ 150 гр. кайме а вънъ отъ Цариградъ 40 бешл.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които се отнасят до редакцията подписватъ се до Драгана Цанкова. Лицата у които се ва подписката, отговарятъ за Вѣстникътъ. Нищо не се плаща за какво то се въве въ «България».

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата на Х. Д. Павичкова Галата. — Въ Търново Г-на П. Кесимов Шенъ г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Нв. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Нв. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Славова, въ Калотеръ у г-на Х. Н. Х. Димова, въ Сливенъ у г-на Г. Дичева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Маркова, въ Ямболъ Г-на Георги Марингоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Мано Стоянова, въ Котелъ у г-на Сав. Димовски, въ Джумая у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-да Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на И. Янзиева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанова, въ Хиסקю у г-на Христофудъ Чорбаджи, въ Ловица у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Дѣк. Нв. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономовъ въ Солунъ г-на К. Държеловицъ, въ Свишево у г-на Миня Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у г-на Н. Д. Станчовъ, въ Руссе у г-на Пепра Зидова, въ Гюргево у г-да Бр. М. и А. Аврамовича, въ Иорайла у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-да Бр. дооревича, въ Барна у г-на Д. А. Гудевъ, въ Корещъ у г-на Иванча Минцова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у г-на Шопова, въ Карлово у г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Слѣдующиятъ членъ превеждами отъ Журналъ де Константинопль. То е едно тържествено потвърденіе на нашити думи отъ двѣ години насамъ, че нашятъ народъ и въобще християнитъ въ отоманската държава теглятъ отъ грѣцкото духовенство и отъ неговити мекерета—чорбаджити.

Ето какъ говори въ официалната си частъ, органътъ на В. Порта:

« За пжтуваніега въ Румели на Негово Височество Мехмедъ Къбръзли паша, нѣ сми имали често случай да забѣлѣжимъ че и мюсюманити и християнити, и колкото едини толкосъ и другити имаха да са оплакуватъ отъ нѣкои злоупотребленія на управленіе; нъ нѣ най главно постои нствувахи върху таѣя точка че колкото за злоупотребленіята, отъ които особно християнити имаха да са плачатъ, тѣ по многото ставаха отъ сжщити християнски чорбаджии, които са отредени да са стараятъ за интересити на едновѣрницити си и често още посредственно или непосредственно отъ членовети на тѣхното духовенство. Много пжти показани важни примѣри и, кегато пжтуваше Великиятъ Визиръ, саоменахи скърбнити работи на нѣкои християнски илтизамджии и на нѣкои епископи или

архіепископи, които бѣха длъжни да отговарятъ предъ сждовището за тѣхното лошо обнасяніе. Днесъ нашити кореспонденции отъ Едрене описуватъ ни едно приключеніе, което станѣло сега на скоро въ тоя градъ, и което потвърдява многочетнити примѣри, които дадохми относително за огнетеніята дѣто са правятъ върху християнскитъ народъ отъ сжщити му чорбаджии и отъ неговото високо духовенство. Нѣ можемъ да утѣримъ, споредъ изворътъ на нашити извѣстїи, че разказуваніето дѣто ще го направимъ е достоверно.

« То е за повѣденіето на Едиренскитъ грѣцки владика въ една работа дѣто двама отъ едновѣрцити му, илтизамджии отъ казата Димотико, крали отъ царското правителство и отъ народътъ на тѣя каза. Това са случило въ началото на тоя мѣсецъ, почти въ времето когато рускіятъ Консулъ шѣдла отъ службата си, което направилъ единъ шумъ въ Едрене.

« Отъ една година насамъ, 60 хил. гроша имаха да са даватъ за илтизамтъ отъ жителити на казата Димотико, на правителството, което имъ ги е искало на много пжти.

А пакъ види се че жителити отъ тѣя каза били дали веке два пжти сжщиятъ си дѣлягъ въ рѣцѣти на два-

на християни вліятелни въ това мѣсто, които бѣха закупили илтизамтъ. Тѣи илтизамджии зели 120 хил. гроша, на мѣсто 60 тѣ хил. които са падали и опова което е по голѣмо дѣто че правителството оставше назадалъ отъ да чака за това плащаніе.

« Едиренскитъ главенъ управителъ като ги занима за тѣя работа, споредъ наставленіята на правителството му, позна се че правителството и народътъ сж излѣгани отъ двамата илтизамджии, които се надѣвали на вліяніето си въ това мѣсто и на покровителството отъ страната на духовенството си за да избѣгнатъ отъ сждбата.

« Тѣи двама илтизамджии по тѣхното исповѣдуваніе, завчасъ са запрѣли по заповѣдъ на Едиренскитъ паша и сж довели съсъ заплѣта въ Цариградъ, дѣто сж сждали и отсѣдили за да повѣрнатъ 60 хил. гр. на жителити на казата Димотико.

« Слѣтъ исплащаніето на 60 хил. гр. които тѣя господниовци дадоха за сѣтъка на правителството въ рѣцѣти на чиновницити отъ хазната въ Цариградъ, тѣ са пакъ заведоха въ Едрене, и са държатъ запрѣни додѣ и сѣлѣтъ другити 60 хил. гр. които управителната власть иска да повѣрнатъ на народътъ отъ казата Димотика.

« Въ тѣ обстоятелства, наскоро, Едриненскіятъ владика не го бѣше страхъ да посредствува при Н. П. Вели паша, който още бѣше главенъ управитель на казата, за да земе чистото и простото освобождаваніе на затворенци.

« Прикаската която стана за тая работа, между главниятъ управитель и Едриненскіятъ владика, въ присѣствие на единъ отъ най почтенити членове на консулти, прикаска, на която вѣнчати кореспондентъ ни описува главнитъ идеи, дава твърдѣ любезности подробности които ни правятъ да сѣдимъ за начинътъ, по който вѣкои членове отъ грѣцкото духовенство разумѣватъ правото, правосъдіето и нравствеността.

« Пашата изтъкува на владиката за когото говоримъ, какъ е лесно за двамата илтизамджии, за които той посредствуваше, да сполучатъ тѣхното скорошно освобождаваніе, като платятъ 60-тъ хиляди гроша, които тѣ зели безправедно отъ народътъ на казата Димотико. Пр-вительството са показва били твърдѣ търпеливо, и да не кажемъ твърдѣ слабо, като ги отсѣди само за едно чисто и просто плащаніе на сумата несправедно зета, когато онеправданіето и грабительството сѣ станали въ вреда на друго, които престѣпленія падаха подъ наказателниятъ законникъ.

« Владиката слѣдъ сичко това не са оставаше отъ да посредствува за своити хора като държеше се това, че ушь тѣ били сиромаси хора; той ги ушь познавадъ отъ давно, и че единътъ отъ тѣхъ биль му била роднина. Това е една работа, която са заминала, казуваше владиката; отъ тогази са заминало една година; и селенити отъ казата Димотико едвамъ знаели че имъ е дължна една таквази сума, която тѣ заплаћили безъ мѣнчости и лесно. Освѣнъ това, продължаваше владиката, мюсюлмани вѣмало повредени въ това земање, коего было малко твърдѣ съ-

съ сила зего; и сичкити онія, отъ които били събрали двѣ пѣти сумата на илтизамтъ, били христіани на които той представлявалъ интереси въ казата.

« Почудваніето на главниятъ управитель, на когото познаватъ правосъдноти и свободнитъ идеи, колкото отиваше са умножаваше споредъ колкото владиката раскриваше скръбнитъ начала, които характеризуватъ толкось чисто правосъдіето на това владичко управление.

« Пашата не можѣ да са въспре да му направи да забѣлѣжи живо че не му са пада да исчитува, ако бѣха турци или христіани, които сѣ докачени на тѣхнитъ права и на тѣхнитъ мюлюве: като управитель, той вижда въ сичкити членове на разни общества на казата му само подданици на Султанътъ и подчинени, за интереси на които той трѣбува равно да гледа. Отъ тамъ излиза, притури той, че на вѣкои замисленни лица имъ минува презъ умътъ да казуватъ, че турската власть е която мѣчи и угнетава христіанити, а пакъ то сѣ онія, които, като сѣ отредени да ги представляватъ и да ги запазюватъ, ползуютъ са отъ вліяніето си и отъ свѣтската или духовната си власть за да пръвятъ на едновѣрцити си злоупотребеніята за които тѣ са оплакуватъ.

« Владиката бѣше съгласенъ, че наистина, колкото за христіанити много оплакуванія станаха по причина на злоупотребленія направени отъ едновѣрци; нѣ тѣя злоупотребленія били твърдѣ маловажни, а това състояние на работити было отъ много старо време; въспріето бѣше, тѣй да кажемъ, споредъ думити на владиката, и може да са каже че реформити, които станаха отъ общити управления клонили билимъ да умалятъ твърдѣ бѣрже старити и законнитъ вліянія на духовенството върху едновѣрцити му и сѣщити тѣя вліянія на благороднити и на чорбаджити върху селенити и селачити.

« Като гледаше, за неговото голѣ-

мо почудваніе, че посредникътъ постоянноствоваше, макаръ и да му са направиха толкось ирегледуванія, въ исканіето си за да са отпуснатъ затворенчистото и просто, пашата тогази поиска отъ владиката, ако може да направи исканіето си писмено, тѣй както ста на въ прикаската, за която говоримъ. Владиката отговори че не вижда нищо неприлично, и наистинѣ на другиятъ день едно такво писмо са даде на Н. П. Вели Паша, главенъ управитель въ Едрене.

« Ние можимъ да извѣстимъ, че доказательството, — дѣто тоя высокъ членъ отъ грѣцкото духовенство мисляше да трѣбува да бѣде рѣшителенъ предъ една мюсюлманска власть, сиречь, дѣто нѣмало « никакъвъ мюсюлманинъ » повреденъ въ незаконното зичаніе на 60-тъ-хил. гроша зети незаконно отъ жителити на Димотико и дѣто « че били само христіани, които станали жертва » — никакъ не може да надвие, както трѣбува да са чакали.

« Двѣмата затворни стоятъ още въ Едриненскити тѣмници и чакатъ частътъ, когато ще платятъ послѣднити 60 хил. гроша, за да са пуснатъ.

« А колкото за сѣншното исканіе, коего Едриненскіятъ владика помысли да трѣбува да даде писмено на Н. П. главниятъ управитель, то не служи за друго, освѣнъ да докаже едно нѣщо, и още по положително отъ една проста прикаска, сиречь, че дѣто христіанскіятъ народъ са злоупотребява или угнетѣва въ Румели, то става отъ сѣщити христіански чорбаджии или отъ духовенството, които сѣ отредени да представляватъ и да защищаватъ интереси му.

« Многочетнитъ примѣри, които показавали, и сичкити онія, които сѣми въ състояющіе да помѣнемъ, ако не щѣмъ да оставимъ въ тъмнатата тѣя съблазни, отъ които са отвращава сѣки почетенъ челькъ, не щѣтъ да въспрѣтъ систематическити клеветници на Турція да питатъ и да обнародватъ че ту-

рската администрация е която е изворът на злоупотребления които са правят по нѣкога за вреда на християнскія народъ. Ако цѣльта на клеветниците, които си интересуватъ, и да е позната отъ давно, и средствата, които тѣ турятъ наврѣдъ, сж овехтели и много нѣти повторени, обаче, нѣка исповѣдами че трѣбува на хора политически серіозни единъ куражъ, една рѣшимостъ за да прибѣгнватъ до обвиненія които сж вѣрни повторенія, на които н. ой не ъща веко вѣра!

Когато попиташе нѣкой нашия Башибозуци, защо са дали прошеніе на протестантската естерія която нѣма друга цѣль нѣти властъ, освѣтъ да прави протестанти и да раздава Библии, башибозуци отговаряха, безъ да ги чуе нѣкой отъ страна, че тѣ тая постыжка я направилъ съсъ намѣрѣніе.

Англійското посолство, думаха тѣ, ще са полже че ушь ще станемъ съсъ време и отестанти, и ще ни помогне да сполучимъ Иерархія некавсепма нѣти отъ папата нѣти отъ грцкѣтъ патрикъ. Като си сполучимъ желаніето, продължаваха башибозуци, тогази ще покажемъ гърбъ и на протестанти и на Англия.

Нѣтъга са, горніятъ Шаріонъ! На мѣсто той, то Англия и протестанти му обрѣнаха гърбъ, като му позвана лукавщината. И ето що пише Левантъ Хералтъ, органъ на протестанти и на англійското посолство, въ брой 108 февр. 8/20:

» Една дума за истъкуваніе до куріе д'Оріанъ върху българското движеніе. Ако ся видяше чѣ нѣе показувахм малко протъположностъ на дипломатіята на Г. Боре въ тая работа тая протъположностъ бѣше съвършени богословска. Нашии извѣстїи бѣха ли увѣрни отъ първо че неблагоприятни сж разположени толкось къмъ Протестантизмътъ колкото къмъ Католицизмътъ: въ тоѣмъ случай не е пужда да са каже, че нашата симпатїи и нашии желанїи сж бжмѣтъ отъ къмъ раздѣленіето за въ полза на първата община отъ колкото на послѣдната. Второ, за ползата на историческата точностъ, нѣе бѣхм принудени да поправимъ голѣмїи прекалявнїи на нашїятъ събратъ, относително за успѣхити, нѣе още довършени, на способнїи начал-

никъ на лазаристити. Нѣ слѣдъ като удовлетворихм на това двойно разгледуваніе, нѣе смї съгласни съсъ Куріе д'Оріанъ върху останалото на въпросътъ. Хиляда нѣти по много ждаемъ да видимъ Българити да станатъ до единъ Уніати, отъ колкото да ги видимъ да сполучатъ съката на една народна черкова, готова да достигне да стане, чрезъ това Иерархическо притворство, инструментъ и таенъ агентъ на Русїѣ. Били протестанти, били Католици, Българити ще са образуватъ. Нѣ като останатъ Греко-Руси, тѣ ще достигатъ до състояніето на Татарити. Колкото за интересътъ на цивилизацията отвлеченно, толкось и за политическити интереси на смѣтата Висока Порта, нѣе пакъ ще кажемъ, че ако Българити не станатъ Протестанти, но добръ е хиляда нѣти да станатъ Католици, отъ колкото да станатъ черковни роби и политически инструменти на Рускіятъ Царъ. Съсъ това истъкуваніе на нашии чувства въ таѣмъ работа, нашїятъ събратъ ще може белкимъ да уцѣли по добръ онова, което смї писали или можемъ още да пишемъ върху тоѣмъ предметъ.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ-ТИ РАБОТИ

Цариградъ Февр. 15/27 1861

Новинити ни отъ България сж до 6 февруарї.

Единъ патникъ, който обиколил нѣколко градове, както Руссе, Разградъ, Шуменъ, ви дава общото мненіе на мѣстата въ които е билъ, врѣзъ българскїятъ въпросъ. Дописката е отъ Шуменъ. Патникътъ увѣрва че упованіето което Българити по възъ вярдѣли къмъ цароградскити чорбаджїи ся умалило значително и че общото мненіе било за Уніята. Нѣе не знаятъ още до коя точка нашии народници сж разположени къмъ съединеніето; нѣ онова което е вѣрно и кое то никой не може опроверга, е че нашии чорбаджїи въ Цариградъ не ся гледатъ нече по възъ съ смѣното око. Не вреди: едното ще докара другото.

Въ Русе, казва патникътъ, намѣрѣхъ силки безъ исклученіе да удобряватъ постыжката на тѣхнити братїи въ Цариградъ, освѣтъ нѣколко отъ чорбаджїйската секта които ся докарали доста препятствїе на народното праведно желаніе. Все ни е равно, казвали чорбаджїити, или подъ Г. Патрикъ смї о-

ставали, или смї добили Иерархїа: нѣе се ще си стоимъ чорбаджїи и не щеме да плашаме, и тѣй и инакъ, нищо на владичити.

Въпросътъ не е ако чорбаджїити даватъ или не даватъ нѣщо на владичити: тая несправедливостъ е единъ послѣденъ въпросъ. Работата е ако днесъ слѣдватъ движеніето на народътъ, и ако тѣ не съставляватъ една частъ на стърна.

Въ разградъ готови сж, казва патникътъ, и вѣра да промѣнѣтъ, та подъ Г. Патрикъ да не останатъ. Двойно доказателство на протѣженіето на умразата на народътъ къмъ Г. духовенство и на безмѣрното притѣсненіе което това духовенство упражнява врѣзъ Българити.

Готвело сж едно прошеніе въ тоя градецъ до българската съединена Черкова, въ което шѣли да искатъ единъ епископъ само за Разградскїятъ санджакъ, като Сисеїа ся исляга още по дебелити мнѣдери въ Русчукъ.

Ако нашии съотечественници въ Разградъ сж рѣшени да дадѣтъ тѣ първи, на тѣхнити братїи по възъ примѣрътъ да излѣзатъ отъ нетърпимото тиранство на грцкото духовенство, нека ся отнесатъ право до Българската Съединена Черкова въ Галата. Нѣе ги увѣрваме че тя ще ги приеме съ въсторгъ и че тя ще имъ ся отговори на сичкити духовни нужди.

Въ Шуменъ, казва патникътъ, сжшїи разположенїи както въ Разградъ. Увѣриха мї патници, прилага нашата дописка, че жителити отъ Джумая, Прѣслава, Котелъ, Жеравна и Градецъ били съ намѣренїе да молятъ Шуменицити да прїематъ Уніята за да си зематъ единъ владика, защото бандисали на чорбаджїйскити надѣжди и владишкити окръжїи писма.

— Една дисписка отъ Ловичъ 6 февр. ни говори за злото поведеніе на нѣкой си певецъ койго кадѣ ходѣтъ укорявалъ народнїятъ въпросъ. Тоа псалтъ си по за нѣйвалъ по нѣкогашъ по грцки херувикото което наслаждавало святи диспоти и учудвало старити. Младити обаче други чувства храняли къмъ служителїи на Музїити. Трѣба ли да го кажемъ, че тѣ призовали дървенїятъ Господъ да доиде да имъ расправи давята?

Не знаятъ добръ ли, злѣ ли ще сторятъ нѣ онова което е вѣрно, е че тои псалтъ съ грцкото си херувико ще намѣри по бѣлъ хлѣбъ въ нѣкоя гърква дѣто му разумѣватъ отъ брѣченїето, нежели между х о н д р о к е ф а л и т и въ Ловичъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРІЯ

Търново 31 Януарія 1861.

Дядо Григоръ, Владыката, като наблизва време за стрижба патача си ножицы и е уверенъ че ще може и тая година да пристриже стадото си. И тъй на пролѣтъ ще имаме два вида стрижба, на четвероножни овце и двоеножны пакъ овце. Таксида, девиря илтизма или както щещъ кажи на дяда Владика начнува отъ Марта, нѣтъсь пакъ е отъ тѣзи Марта, дѣто събира воитія за три години. Кяровита ще бѣде тѣсь марта за дядо владыка, ако я дочака тука зашто съмнително е да си върви; че много му е мило за Митилини, и се за него приказва. Тамощнитѣ христени много добры биле и много го почитали и обичали, тука ж ! ж !

Метъ Владици тѣ имали и тая привилегія, кога умрѣ нѣкой попъ, продава махалата му на другиго. Предъ шестъ месецы упокоиса стария икономъ на Церква С-го Костандина, дядо владыка иска да я продаде, и я продава за петъ хиляды гроша, но ако бы да рачатъ да си я откупатъ церковно веднѣжъ за сякоги и да ни са продаватъ толкосъ на често, предлагатъ и въ пастирската си добрина остава я на четири хиляды гроша, макаръ и това да докача канонно на негова интересъ и на наслѣдникитѣ му; зашто честнитѣ притежатели по на често са менувать. Но не щещъ ли махалитѣ казватъ че не съ скотове да ся продаватъ като мушя, и църквата си сама си прави; не е негово притежаніе.

Ный казвамы че махалитѣ нѣматъ право, да правятъ изетъ на дяда владыка, и той е закупилъ епархіята си за нѣколко стотинъ хиляды, издържа капукехая въ синода и нѣколко фамилии еще, проважда сяка нова година по нѣколко хиляды гроша за синодски, за Ц-ски болницы, за мѣсѣтъ тоу чѣ-
тоу сѣхѣ и сега на скоро е проводилъ

на новия грѣцки патрикъ нѣколко хиляды гроша за ембатикъ или подъ другѣ названіе платка. Сичкитѣ тѣзи хиляды, на конто ако и да не знайма каталога, секи може да върва че не съ въ малко количество, еще че съ точни и редовни. Съ това той добива и има право да продава махалитѣ колкото струва на поповетѣ и пакъ да имъ зема годишнина ембатикъ споредъ прихода на махалата му и по някой пакъ за аргосване, за отаргосване каквото докачи, а попытъ съ това добива право и има свободѣ да зема за кръщене, венченье и другитѣ си служби каквото иска, и да са пазари вътре въ храмъ Божій като на бакалница съ кръсника или кума, по някой пакъ като не му платятъ да земе на сирмашинната котлето (то беше единъ пресенъ примеръ тука предъ една година) И сичко това е въ закона на фенерското православіе. Треба махалелити за конто ни е думата да не развалятъ този законъ че е грѣхота.

Г-не Управителю на В. Българіѣ!

Завчера вы писашъ етаноалты въ хаджіоу Пазаржикъ относительно за Варненския Протосинигеръ, който бѣше дошълъ да събира Владычинитѣ. Казахъ вы при това какъ жителити на тойзи градецъ прѣдводиими отъ нѣкои благоразумны лица, искрѣни родолюбци противихъ ся единогласно и не му дадохъ ничто, ако и да ги кара 2-3 пѣти на мююрския конакъ да земе сидомъ; най послѣ ся направи отъ мѣстныя мезинчъ мазматъ че Българети не даватъ на Митрополита владычинитѣ, нито го припоизивать за духовенъ Пастиръ, и тѣй Протосинигерътъ си отиде.

На 24 январа той стигналъ въ Козлуджъ нѣ и тамъ го посрѣщали съ истѣтъ честь. Грабительтъ, по фенерскы начинъ, наученъ да го приематъ Българети доброволно и да му ся покланятъ до земѣ, надявалъ ся и сега тѣй, обаче останалъ излѣганъ. Той отишълъ на къщѣтъ, дѣто кон-

дисвалъ и прѣди, не го приели; о-ктивѣ у чорбаджія, нѣ оттамъ распядепъ; най свѣтъ замрѣква на улицѣтъ, и ако не былъ го съжялѣтъ страннолюбивый ханджіѣ, щѣлъ да نوشува на хладенъ въздухъ, и нели щеше да ся посвѣти! Сжщото ся надѣя да го посрѣщне и по Сърткой-лери Праводійско; и страшно е да го не отупатъ Съртовчане.

Заборавихъ да вы каажъ че и въ Пазарджикъ има единъ Българинъ съ фанаріотскы духъ; той е нѣкой си Псалтъ, стара даскалска антика, който поискалъ да ся придобрява на фанаріотина, нѣ насмалко щѣло да му отръсятъ праха отъ гърба, и зюмбюити въ бакалскыя му дюгенъ станали прибѣжище, задъ конто ся поснишаль, когато го подирили. Дѣдѣто ся мѣчеше да раздвои народа, и да сялони нѣкои да дадѣтъ на Протосинигера владычинитѣ, а той пзгуби своятъ доходецъ, дѣто му плащашъ въ должѣтъ черквѣ да псалтува.

Нѣкой си Хаджи Димо тамъ, но родъ отъ Хамовото племе, а по духъ фанаріотинъ отъ Разградскы коваче цыгане (защото казватъ че чюковети и духалата му стуели още на тавана) издалъ татѣкъ и прѣдумалъ простодушныи, та дали на Протосинигера Владычинитѣ. Тойзи цыганіотинъ заплашвалъ съ офоризмо и клѣтъжъ отъ Владыкѣтъ, и призовавалъ го да доде да си събере обыкновенитѣ владычинитѣ. « Не ны е гнѣвъ, казва челоуѣкъ, че дадохме по 15 гр. на вѣчилю, нѣ останяхме посрамени, дѣто само ные ся излѣгахме въ Варненскѣтъ Епархіѣ, ама спорѣдъ послѣдныи извѣстія, какзото ся мѣлви че ся е установила Българската Іерархія, ако излѣзе наистинѣ, ще си диримы париты отъ х. Дива и ще го раздеремя. Въ селото Ситалмѣшъ (Коварненско) имало нѣкой си Попъ Рафаилъ Жеравналія, и тоя Попецъ былъ Фенерска куковица ха! — за него щѣ вы отпишѣтъ съ второ Прощавай.

Издадено въ великыя барлей на 27 январа 1861.

Велесъ 1861 Януар. 29.

Бае Драгале!

Каго пропетахъ по всѣте Македонски градове, сега има 20 дени како самъ дошълъ во Велесъ. Въ преминалата седмица ходихъ въ старата имъ църква а божествена литургия, дѣто имаше множество народа.

Прочесъ, по божественното Евангеліе застапа единъ младъ каде владышкы столъ и поче да казува слово, кое бѣше многу сладостно усѣна на реченіи сѣшатели що бѣха оиде и така сосъ велико вниманіе и дълбоко молчаніе го слушаха онова слово, кое бѣше сочинено само отъ седмата заповѣдь Божія « Не укради » и отъ старій « Естественный законъ. » — И така, непоминуя многу време се дали молва отъ каде оидотъ и му пресекоха словото на мѣсто, кой се крайло видохъ усрани, а народо се смути и рече: кой е ова отъ священниците що пресече словото Божіе? кой е да знаеме що се противи противу иновата заповѣдь? и одма се чу, поплъ Чобанко и гркотъ е, они бораватъ овакви работи, на друзи казватъ бе брате, солта се смръдеда на що ходишъ потамо нѣмъ кажи имъ пары, пары, сребро, есемъ слово Божіе; на дѣвоцъ темѣнъ що тебе; на другъ каже: Е! брѣкѣ, ке не отрицатъ отъ църквата сосъ овакви работи.

(Слѣдува)

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Въ една нова брошурка, подъ заглавие *Франція, Римъ и Италия*, Г. Лагероніеръ, който казватъ да е съчинителятъ на тая брошурка, предлагалъ да се даде на Викторъ-Еммануела едно общо намѣстничество врѣзъ сичкити италиански области. Царятъ щѣ да има право да обитава Римъ, да дрѣжи тамъ дворцъ си и да отвори Парламентътъ си въ истиятъ градъ; нѣ Папата щѣ да уварди титлата, почестити и преимуществата на единъ върховенъ Князь, и щѣ да има единъ граждански расписъ даде-

нъ по висшегласіе отъ Италия.

— Въ избиранията, побѣдата на Кавуровътъ Кабинетъ ся е гледала до сега твърдѣ благопріятно за увардваніето на мирътъ. Нѣ сичкити европейски царства не приставатъ отъ да ся въорѣжяватъ и Италия, спорѣдъ единъ италиански вѣстникъ, приготвява съ голяма дѣятелность сичкити потребни за войската. Числото на работници въ Туринскіятъ арсеналъ ся е почти удвоило и увѣрватъ че по марта годъ арсеналъто доде 24 нови военни батеріи; така Генуаскіятъ арсеналъ, Флоранскіятъ и Моденскіятъ щѣли да дадатъ почти същото число батерій.

Викторъ Еммануилъ пристигналъ на 11 въ Миланъ съдруженъ отъ много министри и ся пріелъ съ голямо тържество отъ народътъ. Г. Ратаци ся наименоуваъ предсѣдаделъ въ Камарата на депутатити.

— Почти сичкити англійски вѣстници одобряватъ една дипломатическа кореспонденція която министрътъ на външнѣти дѣла прігилъ до камарити и обявляватъ че тая кореспонденція, относителна за Италия, е въ съвѣшенна гармонія съ чувствата на народътъ. Вѣстникъ *Тимъ* фали сичкити дѣла на лордъ Жонъ Русселъ ослѣ изъ дещията отпавена на 7 септември до Сиръ Жанъ Худсонъ дѣто той му порѣчваше да употреби сичкото си вліяніе при Туринскіятъ дворъ за да спре Гарибалде да усъществи своити проекти противъ Австрія. Тоя вѣстникъ прилага че Гарибалди е ималъ право да утвърди че въ това лордъ Жонъ Русселъ не представеше чувствата на англійскіятъ народъ.

Либералната партія не упростиава на Лордъ Жонъ Русселъ че е заборавилъ реформата и *Дайли Нюс* ся уплакува и увѣрва че рѣководѣната частъ на народътъ, която е силата на царството, не ще остави аристокраціята да я отѣрли на стѣрна. « Когато милионити сѣщества съ разумъ които жи-

вѣятъ съ катадневниятъ си трудъ ше ся приближатъ серіозно до въпросътъ, прилага тоя вѣстникъ, когато тѣ сравнятъ числото си умътъ си, и силата си съ политическото вліяніе което имъ е отстѣнено отъ Конституціята, тѣ ше уоознаятъ обширната неправда която имъ струватъ и ше искатъ правото си съ единъ звукъ тѣквѣ што то да не имъ ся откъжѣтъ тѣя права. Тѣ ше попитатъ защо само принадлежността да ся представятъ многочисленити елементи не по малко значителни за твърдостъта, добродѣйствието и за народната сила. Камарата на лордовити ся управлява исключително отъ господарити на земята и на црѣсътъ. Конституціята е още сѣществено феодална. Едно таково сѣстояніе на нѣщата не може и не трѣба да трай. »

— Единъ австрійски вѣстникъ обирова една адреса която либералната партія въ Прусія пратила до царятъ. Тая адреса обема долнѣтъ кѣсъ врѣзъ Польша който доказва че политическата съвестъ на германскіятъ народъ ся събужда въ срѣдъ важнѣти обстоятелства които предубѣждаватъ Европа. « Европа, казва тая адреса, направи въ миналото столѣтіе едѣнъ кабахатъ когото тя може още и трѣба да поправи. Има много врѣмя отъ какъ общото мненіе осѣди раздѣлата на Польша като неполитическа и несправедна. За да я управдаатъ принуждаватъ ся да донасятъ причини непосредствени и двѣсмислени които, донесени прѣдъ свѣтлината на исторіята, ся унищожаватъ. Русія придоби най голѣбата и почти единственната полза отъ раздѣлата на Польша, защото като приложи на нейнѣти прѣтѣжнѣи полскити области, тя рѣгна, чрезъ тѣя послѣднѣти, далечни постове въ срѣдъ Прусія и Австрія, и тя спира тамо политическото развитіе. Германия си го сѣмѣта добръ, и тя не е на краятъ на бедствіята на които непосредствена Руска политика плаши нейната свобода. »

да и безкъмъ нейното съществуване

« Половѣ като ся установи въ старити си граници би станала една непремѣнна силка противъ приливаніето на Северъ, и Германія ще намѣри у нея единъ силенъ и вѣренъ съюзникъ който ще знай да удържи свръската на прѣтелството ако идеата за избавленіето на Полша би зела зацѣлото си въ Прусія.

« Като ся водимъ отъ тѣя разсмотрѣния покорно прошеніе за да може, чрезъ стремленіята на неговата политика да ся исчисти отъ германското имя лекета за раздѣлата на Полша и Полша да ся установи въ своето политическо независимо съществуваніе.»

— Въ миналиятъ си листъ бѣхми спомянали за едно улучченіе относително за Венеція което Вилкъ бѣше предложилъ на пруската камара и връзъ което членовити на тая камара бѣха жребили. Ето думити на Вилкъ:

« Казватъ че Германія имала нѣте ресъ да ся уварди Венеція на Австрія.

« Не можѣ обаче да бѣде въпросъ за една германска Венеція, защото едината петина на Австрія е само германска а за останото тя ся раздѣля на народности маджари, полонези, богемци, и пр. Четирстранникътъ (quadrilatère) нѣма веки сжщата важность относителна, отъ когато неаполската флота ся съедини съ сардинската, и които двѣти наедно сж много по силни отъ австрійската флота.

» Мислитъ че германската търговия може да пострада като ся изгуби Венеція. Нъ тѣя сръхъ не е основанъ. Сичкиятъ въпросъ ся ограничава въ това сѣбитіе: Италія безъ Венеція ще бѣде всегда въ зависимостъта на Франція, и ще бѣде следователно едно бедствіе за непрестанна война въ Европа. Защото Италія безъ Венеція ще бѣде едно Царство недовършено и паранено което ще ся мачи всякоги да си затвори раната.

» До когато Венеція не ся приєдини на Италія, Австрія ще може и зпозво да устрашава Ломбардія. Сичко

онова което нѣ искаме отъ правителството си, е да не зима обезателство за интересътъ на Австрія.»

Въ Унгарія, положеніето става по важно отъ день на день. Пешгенскіятъ комитатъ обявилъ формално, въ съборъ си отъ 12 февруарія, че императорскіятъ рескриптъ унищожилъ упованіето което дипломътъ отъ 20 октомври бѣше произвелъ, и че само силата ще може да отдалечи Унгарци отъ тѣхната законна точка.

СЛОВО изречено отъ Императоръ Наполеона по отвареніето на законодателното събирание отъ 4 Февруарія.

(Продълж. отъ послѣднитъ листъ.)

По възъ азъ ся трудъ хъ да докажа, въ мои сношенія съ чуждити сили, че Франция желаше искрено мирътъ; че, безъ да ся откаже отъ едно законно вліаніе, тя не претендироваше да ся меси нѣдѣ нейни интереси не бѣха доказани, най сѣтихъ ако тя имаше съчувствія за сичко онова което е благородно и голѣмо, тя не ся колебаше да осжди сичко онова което прѣставляше правото на хората и справедливостъта.

Придоченія мѣстни да ся предвидятъ дохода да разлѣсатъ въ Италія, едно положеніе вече доста зибъркано. Моето правителство, съгласно съ съюзницити си, повърва че най доброто средство да възвърни по голѣми бѣдствія бѣше да прибѣгнѣ до началото за неспасаніе, което остава всяко мѣсто господаръ на свои сѣдби, не пуща въпросити да излѣзатъ възъ отъ мѣстото дѣто сж ся породили и ги скрене да не ся преобърнатъ въ Европейски распри.

Истина азъ зная че тѣя системъ има това затрудненіе че са види да допуща много досадни чрезмѣрности, и крайни мненія би предпочели, единити, Франция да земи отгоръ си защитата на сички революції; другити, тя да ся турѣ на главата на едно общо противодѣйствиѣ.

Азъ не ще ся оставя да отстапя отъ пѣтитъ си отъ никое отъ тѣя противоположни подбужденія. За вѣличеството на едно мѣсто доста е да удържи правото си тамъ дѣто е неоспорваемо, да защити честъта си тамъ дѣто е нападната, да заемѣ своята подпорка тамъ дѣто ся призове въ полза на една справедлива причина.

Съ тѣя начинъ нѣ укрепихме нашего право като направихме да ся приєми отстъпката на Савоія и Ница: тѣя области сж днесъ неопровергаемо съединени съ Франція.

Съ тѣя начинъ за да отмастимъ на нашата честь на другиятъ край на Истокъ, на нѣматъ прѣпорѣтъ, съединенъ съ прѣпорѣтъ на Голѣма-Британія, развѣва ся побѣдоносѣтъ подъ стѣнитѣ на Пекинъ, и кръстѣтъ, знакъ на Европейската цивилизація, издига ся изново, въ Кинеската столица, надъ храмовити на нашето вѣроисповѣданіе, затворени повече отъ единъ вѣкъ насамъ.

Съ тѣя начинъ въ нѣматъ на човѣщината нашии военски отидоха въ Сирия, съ силата на единъ Европейски договоръ, да покровителствуватъ християнитѣ противъ единъ сѣтъ фанатизмъ.

Въ Римъ, азъ помислахъ че трѣба да ся умножи гарнизоната, когато безпечността на Свѣтіятъ Отецъ ся устрани.

Въ Гаета си прѣтѣхъ флотата въ члѣсътъ когато тая флота ся видѣше че ще бѣде крайното прибѣжище на Неаполскіятъ царъ. Слѣдъ като я оставихъ тамъ четри мѣсѣци азъ я оттеглихъ, колкото достойно за съчувствіе и да бѣше едно царско нещастіе толко благородно прѣтѣпно. Прѣстѣвѣнето на нашии кораби ни принуждаваше да ся отдалечяваме всяка день отъ системътъ за неутралность който системъ бѣхъ провъгласилъ, и това прѣстѣвѣне даваше случай за криви растѣкуванія. Прочее, вѣи знаете, въ политиката май не вѣрватъ на една постѣпка чисто безинтересна.

Такова е краткото изложеніе на общото състояніе. Нека прочее страховѣти ся распрѣснатъ и упованіето нека ся утвърди. Защо търговскити и рѣководни работи да не зематъ едно ново подбужденіе?

Моето твърдо рѣшеніе е да не влизаме въ никоя распрѣ въ която причината на Франція не е основана връзъ правото и справедливостъта. Какво имаме тогава да ся страхуваме? Мигаръ единъ народъ съединенъ и твърдъ който счислява четирисъ милиона души, може да ся страхува, било да не ся завлече въ борби на които той не би одобрилъ цѣльта, било да не ся подбуди отъ нѣкое какво да е угроженіе.

Първата добродѣтель на единъ народъ е да има упованіе у само себеси и да не ся остава да ся разстройва отъ въображителни страховѣ. Нека погледнемъ прочее бѣдѣщето съ тишина, и, като упознаемъ добръ нашата сила и нашии закони намѣренія, нека ся вдаемъ безъ прикленя прѣ-

дубеждени въ развитіето на семената за благоденствие които Божията промисла е туряла въ нашите ръце.

Ето словото на Царицата Виктория:

Царско слово за отварянето на Английскитѣ Парламенти.

Милорди и Господиновици,

Съ голямо удоволствие ся измѣрвамъ какъ въ срѣдъ васъ, въ Парламента, и съ голямо удоволствие прибѣгвамъ до вашето пособие и до вашето мнение.

Монти сношения съ чуждите сили слѣдуватъ да сѣ пріятелски и удовлетворителни, и азъ имамъ упованіето че умѣреността на Европейскитѣ сили ще предвари всякаво скрепение на общиятъ миръ.

Приключенія отъ една голяма важность ся случиха въ Италия. Когато Италийцитѣ трѣбува да ся оставятъ свободни да ги правятъ сами тѣхнитѣ собствени работи, азъ не разсѣдихъ че трѣбува да упражнимъ никаква дѣятелна интервенція въ тия работи. Писма, връзъ тоя предметъ, ще ви ся дадатъ.

Азъ ви бѣхъ извѣстила, когато ся затвори послѣдния парламентъ че жестокоститѣ които прѣлъ малко ся извършиха въ Сирія докараха мя, наедно съ Австрійскитѣ Императоръ, съ Френскитѣ, съ Князь-Регентъ на Прусія и съ Русскитѣ Императоръ, да сключа, срещу Султанъ, едно задължение съ силата на което едне военно пособие временно щѣе да му ся даде, съ намѣреніе да ся постави порядокъ въ тая частъ отъ царството му. Това пособие ся даде чрезъ едно тѣло французска войска която ся прати въ Сирія, чрезъ представничество на други сили. Султанъ тури и той значителна войска въ Сирія подъ заповѣдитѣ на единъ достоенъ чиновникъ, и азъ имамъ упованіе че тишината ще ся установи слѣдъ малко въ тая областъ и че предметъ на договоръ ще ся достигни съвършенно.

(слѣдува).

Съкакви нѣща и Новини

Бал-Капанъ 14 Февр. 1861.

Господине Цанковъ,

Въ 7-й брой на « Цариградски вѣстникъ », прочетохъ едно изложение, въ което съчинителъ му повтаря сѣщитѣ които той туря 12 5-й брой на сѣщиятъ вѣстникъ, съ

разлика само че той не почива отъ І. Хр. Това е едно доказателство че той ся е ползвалъ отъ малкото думи, които му отправихъ, чрезъ В. България въ 98-ия брой.

Нъ, за злощастіе, спромашіята на здравіятъ разумъ, каксотиата въ науката на писаніето и подостѣтъ на душата му сѣ далѣтъ отъ да го оставатъ.

Чловѣкъ, съ благородна душа, никакъ не приема да слѣзе до такава низость, чото да отритни апелацията която му ся прави отъ противникъ му.

Прочее, за да запаза достоинството си, азъ обявямъ, веднажъ за всегда, че не приемамъ да ся отговарямъ на една низка душа, която приема да ся цотаи ту подъ маската на единъ хамбарѣя, ту подъ баснословиятъ деришки кюлявъ, а не да представя своелично мислти си.

Още една дума:

Статити изъ Балъ-Капанъ, които сѣ приписватъ на Х. Миня Пашова, не сѣ неговинъ мои; и никой нема правото да ся отпоса на него.

Д. Т. В.

Господине Управителю!

Прочетохъ въ Ц-скій Вѣстникъ № 7, една статія, съ подписъ « Единъ словослагателъ » (когото познаваме твърдъ добръ, кой е), която пита Редакторъ на Папишашкия органъ, « като ся е тупарисала брошюрата на Г-на Ранова въ Санбенедего, защо ся втеглява, кога прѣлъ очитъ му ся печати? да не каже нѣколко рѣчи за неѣ, или го е страхъ да ѣхъ попопишашки. » Добръ. Питаме и ние Редакторъ на Православна Фанарія, като ся печати въ печатницата му една брошюрка отъ Гръцкитѣ Патрикъ, противъ Българитѣ, що не каже и той нѣколко рѣчи за неѣ, като е ужъ пусти Доброжелателъ и Православенъ Българинъ?

Редакторъ на България може да си даде, рано или късно, миѣнето връзъ Г. Райновата брошюрка: нищо не изгубва, мислѣ азъ. Нъ Редакторъ на Фанарія какъ ще извади кюлафътъ който си нахлузи? Дѣйствиелно ако одобри брошюрката на Патріархъ, която той тайно печати, не ли ще да привлече отгоръ си справедливѣтъ гѣвъ на Българитѣ? Ако ли ѣхъ укори, да ли Патріархъ не ще да смали члестото на вѣстницитѣ които той на свое пждивеніе праща по България?

Долъ видимъ отговоръ на Ц. В., азъ

сѣѣя да предрекъ че той ще си ѣхъ премѣча, както Патріаршеското писмо.

Единъ словослагателъ

отъ Санбенедего.

— Въ преводъ отъ Латински на Папското писмо до съединенитѣ Българи думитѣ « *Suum Légitimum* » по погрѣшка сѣ останали непреведени. Тъ сѣ относителни на Н. И. В. Султанъ и значатъ че вѣрността и покорността ся рекомандуватъ отъ Свѣтлѣтъ Отецъ на Българитѣ католическитѣ съединени къмъ Н. В. Султанъ като тѣхенъ законенъ Императоръ.

— На 7 Февруарія два бююка Турска войска които бѣвали за Слупа ся нападнали съ лукавство отъ Черногорцитѣ и сѣ избили почти. На друга стѣрна четри бююка башибозуди ся били съ Черногорцитѣ и имъ избили много човѣци.

— Писма отъ възъ извѣствяватъ че В. Везиръ далъ прѣлъ малко инструкции на възшнитѣ управители да поощряватъ въ областитѣ си развитіето на памукътъ.

— На 9 Февруарія щѣла да зафанатъ въ Царскъ засѣданія връзъ Европейската интервенція въ Сирія. Нѣколко депешитѣ които сѣ дошли въ тия дни предчувствувагъ едно удовлетворително рѣшеніе на въпросъ за продълженіето на интервенцията.

— Кадѣ ли е билъ скритъ ѣфріята стѣлнъ на ортодоксията за да чуй думитѣ на Іезуититѣ отправени до « бѣднѣти! нови Павликѣи? Не знаимъ съ коя цѣлъ ги е затворилъ между кавички (« »): за да имъ даде по голяма важность или да ги турѣ на скежде за отмишение. Онова което е вѣрно, е че нѣ сѣкахме че е нѣкой рапортъ на В. Везиръ, а то било.....думитѣ! на Іезуититѣ!

« Болгаринъ кога казва чловѣкъ, разумѣва Православіе » мѣдува Г. Ексархошъ. На Северъ, дѣто високата температура събира тѣлата едно до друго, слѣла е и думитѣ народность и вѣроисповѣданіе, въ единъ елементъ; нъ на Югъ, работитѣ ся минуватъ съвсемъ другояче. Топліятъ климатъ, въ който Българитѣ живѣятъ, распуца тѣлата, допуца на чловѣцитѣ да сѣгледатъ че това тѣло е омогеническо, а това второ е етерогеническо; допуца слѣдователно на Българитѣ да виждатъ че елементитѣ на вѣрѣта сѣ съвсемъ различни отъ елементитѣ на народността.

Ако прочее очити на Г. Екзархотъ, който е умитналь северниятъ климатъ, сѣм ся обучили да не виждатъ разликата между думити въра и народностъ, кой му е кривъ, нека заема единъ микроскопъ. Ние го увѣряваме че той, не ще го излъже.

Г. Екзархотъ ако не обнародва господаровата си прокламация, прочете я поне: той го каза самъ въ 1-й брой. Днесъ той обнародва писмото на Главата до Униятити. Ще ни каже ли прочее. Г. Екзархъ, ако той не е намѣрилъ друго нищо, въ това писмо поне не намѣрилъ ли е прииѣръ за братска любовь?

Когато си купи микроскопъ, увѣрени сме че Г. Екзархъ ще види разликата между писмото на Главата на Ортодоксиямъ и писмото на Главата на Католицизмъ.

Оная дългата статія, за унията, не знаеа кой е стъпнявалъ; нъ по нѣкои не-стѣслани знакове, предава нейниятъ съчинителъ.

Думити, «Исидоръ, за укоряване и сраме на нашата църковь! ако и за бахтъ, атъ въ НЕ Беше на шъ съотъ, ч е с т в е н и к ъ» показватъ, че съчинителятъ на статіята не е Българинъ, защото Исидоръ е Българинъ, и следователно ако съчинителятъ бѣше Българинъ, фразата му трѣбаше да бѣде положителна, а не отрицателна.

Ние не търсимъ да испитуваме тайнити на Г. Екзарха, нито да ся научимъ ако статіята е едно произведение отъ нѣкоя Канцелярія: пълта ни беше да кажимъ на читателити си че статіята не е писана отъ Българинъ. И ние го направихме.

То ся знай че погрѣшката може лесно да ся поправи. Нека Г. Екзархъ само каже: «отрицателната частца НЕ, е типографическа погрѣшка и ето ти колафити променени: съчинителятъ ако е нѣкой секретаринъ, стоти го промененъ въ нѣкое Българче писарче въ Балканитъ; ако ли е нѣкое духовно лице, архимандритъ, диаконъ, кой знай, нати съчинителятъ на статіята нахлунилъ кажимавката на нѣкой свѣщенникъ, диаконъ, калугеръ Българинъ.

Ей киръ Екзархе, ела хесабъ да видимъ. Въ 1-й брой бѣше казалъ че НѢКОЛКО, заблудени Българи, глухи, слѣпи, куци, чю-хлюзи, подкусени, станали П а в л и к я н е. Отъ тогава има 7 недѣли, и ти карашъ отчленити Българи, с ю о р и - с ю р и отъ Църквата на Галата въ Църквата на Балатъ; отъ тогава не си пристаналъ да казвашъ по

десять пѣти въ сѣки брой че Отчленити павликяни всякъ день ся врѣщатъ на бащината си въра и бѣгатъ отъ Унията като отъ чума.

Прочее, тия Н ѣ к о л к о унияти не ли ся свършиха още? види ся че работити ся мивуватъ съвсемъ друго яче.

Ако числото на унияти е било малко (нѣколко), като Г. Екзархъ всякъ день проважда по една сюрія отъ тѣхъ, отчленити Унияти, отъ тамъ слѣдва че Униятии щѣха да възснать до сега отъ «сеи миръ». Ако ли онова число било голѣмо и на мѣсто да сѣ смалява угоди-нява ся напротивъ (което е истината) отъ тамъ слѣдува че Г. Екзархъ е непослѣственъ, и азъ извѣстятъ, за да не кажемъ че своеволно Л ѣ ж е.

Въ бѣднѣщій днѣтъ на Ц. Вѣстникъ да ли ще имаме единъ бюлюкъ е к с к л а м а ц и н «Огнь гори гори братѣмъ! Собудете сѣ!» за да ся понасмѣятъ малко читателити му?

— Миналата сѣбота, Н. И. В. Султантъ повика у себеси Н. В. Великиятъ Везиръ, П. В. Аали паша и Н. В. Шехислямъ.

Негово Величество благоизволи да подаря на Н. В. Великиятъ Везиръ и на Н. В. Аали паша по една сабіж за почетъ, напечена съсъ скъпни камани.

Н. В. Шехислямъ пріе отъ рѣцѣти на Негово Величество една особна кавазарія отъ първи класъ съсъ диаманти.

Миналата сѣбота, П. И. В. Султантъ пріе на аудіенца за трѣгуване Н. П. Метатъ паша, Нишки управителъ, койго на скоро ще трѣгне за мѣстото си.

— Една депеша отъ Марсилжъ отъ 11-и февр. научава ни, че словото на Виктора Емануила за отварянieto на парламентътъ видн са като удовлетворителъ по причина на миролюбивити му клоненія.

— Хадн нѣка направимъ хатѣрътъ на Цариградскіятъ Вѣстникъ! Тоя Вѣстникъ ни гадн защо да не поменемъ нищо до сега за Г. Райнова брошурка който говори за нашягъ религіозенъ въпросъ. Ния му отговаряамъ, че ако не поменемъ нищо до сега, то не бѣши отъ друго, освѣнъ дѣто не намѣрихмъ време да направимъ едно разсѣждение върху тая брошурка, написана толкосъ съсъ безпристрасте.

Нъ нѣка не са струва глухъ Редакторътъ на Цариградскіятъ Вѣстникъ, когато му предлагамъ да обнародва нѣщо за което има дължностъ.

— Единъ господинъ, който са казува да може да предава граматиката на грцкѣтъ, француикѣтъ и инглескѣтъ языкъ, търси ученици за тия три языка. Който има нужда, може да са научи за тоя учитель въ редакціята на «Българія».

ИЗВѢСТІЕ.

Долоподписанный който съмъ ся училъ въ Ловичъ при Г-ча М. Л. и Я. Х. на Славно-Българскій языкъ желалъ да встѣпѣ въ учителско званіе, за то давамъ това извѣстіе, който имѣтъ потребъ отъ такъвъ единъ учитель, нека ся допытатъ до Г. Д. Цанкова въ Цариградъ, или до мене сѣщійтъ въ Ловичъ.

Кръстьо Т. Пикфоровъ.

ИЗВѢСТІЕ.

Арганаускити прочюти рули, въ Точатската каза толкова богати съ мель: сѣ извадени на мезатъ отъ Императорското Правителство.

Лицата който искатъ да аржурдисванъ, ся извѣстятъ че можатъ да са представятъ, въ продълженіе на единъ месецъ, отъ днесъ на татакъ, на Сѣвѣтътъ на Зарабхане по, дѣго си-чкити желателни свѣденія ще имъ ся дадатъ.

Ц-градъ 2/11 февр. 1861.

ИЗВѢСТІЕ.

Въ Тераленската окръжностъ, Епишерпска кааза, мѣстото познато подъ названіе вето лозе е за продаване Шесѣ стотинъ и шейсетѣтъ дюлюми на това мѣсто намѣриха единъ мюшерижъ койго даде 11,220 гроша; сѣщо въ казанната кааза, за едно друго мѣсто отъ 2,020 дюлюми ся дадохъ 44,000 гроша.

Защото, спорѣтъ наредбата, тѣ трѣба да ся продадатъ на онзи който надладе най много и койго остане послѣденъ, извѣства ся съкой че наддаваніята сѣ пріети въ поделницити и четвъртоцити на Дефтерхането.

Мон. Ц-градъ 1861 Февр. 10

Лир. тур. гр.....	143
Лир. Англ.....	158—30
20-франгъ.....	128—10
Полъ Имп.	129—10

Печатница-та на хаджи Димитра П. ПАНЧКОВА

(Продължение отъ съботешниятъ листъ на 99 брой)

Ние казахме че Вселенските Събори и Святии Отци показуваха истинската черкова на Исуса Христа съсъ името Католическа, за да я различаватъ отъ разнѣ еретически секти, които сѣка отъ тѣхъ искаха да кажатъ че подобрь познаватъ истината отъ колкото същата католическа черкова, и които слѣдователно са имала много по *православни*.

По послѣ ние ще питамъ, дали претенцията на Еретичити, стари и нови, да са казуватъ и да са провъзгласяватъ по *православни*, не е наистина едно доказателство за *мисе-православие*. За сега ще ни е доста да напомнимъ на нашити Българи, че Фарисеи са имала и са казуваха по *православни* отъ Исуса Христа. Също чравиха и Еретичити, за които говорятъ Апостолити въ своити Послания, също са случаи и послѣ съсъ Арія, Македонія, Евтихія, Несторія..... Лютера, Калвина и Епирха VIII, главни началници на Протестанството.

Ако, за да бжде нѣкой *Православенъ*, стигаше да са има тѣй самъ *православенъ* и да са провъзгласява *православенъ*, тогава ще слѣдува, че и Фарисеи, ще бждатъ много по *православни* отъ Исуса Христа, отъ Ермогена, и Фригий, Хименей и Филетей (2 Посл. къмъ Тимотея гл. 1, ст. 15, гл. 2, ст. 17.) ще бждатъ по *православни* отъ Св. Павла, и Аріи ще бжде по *православенъ* отъ Св. Никейски Отци.....

Безъ съмнѣніе, нашити Българи, каквито и да бждатъ, не възприематъ едно такво заключение. Нѣ тогати нѣка не са боятъ да възлѣзатъ до началото на нѣщата, и нѣка не даватъ твърдъ много въра на имената. Защото, какъ ще ни докажатъ че Гръцити сѣ достойни за името *православни* по много отъ колкото единъ разбойникъ е достоеенъ за името *почетенъ* *челъкъ*.

Слѣдователно, какво трѣбува да са прави въ едно такво обстоятелство? Най първа трѣбува да са размисли и послѣ да са научи съсъ сички възможни средства. Защото това е точно онова което направихми ние сами, и което ни кара да додемъ на помощ на ония, които искатъ да са казуватъ по право *Православни*.

Думата *Православенъ* значи оны, *който верува право*. Слѣдователно той предлага, че е членъ отъ истинската черкова на Исуса Христа и че върува сичкити истини, които тѣя черкова е приела отъ Исуса Христа чрезъ Апостолити, чрезъ Святии Отци и чрезъ Вселенските Събори.

Нѣ още веднажъ, коя е истинската Черкова на Исуса Христа и съсъ кое характеристическо име сѣкога са е отличавала отъ лъжливити черкови? Съсъ кое характеристическо име още *правосъврнати* сѣ са отличавали сѣкога отъ *мисе-върнати*? Съсъ една дума дѣ е черквата? Дѣ сѣ хората, които имаха въ старо време и които иматъ още истинското въруване, което Исусъ Христосъ, като доде, донесе на свѣтъ?

« Случили ви са, думи Святи Кирилъ въ своитъ катихизисъ, да влѣзете въ единъ градъ, не питайте само дѣ са намира *Домъ Божій*, защото Еретичити и другити секти на нечестивити мѣчатъ са да накинчатъ съсъ това хубаво име тѣхнити си гнусни вертепи; не питайте нити само просто дѣ са намира черковата; нѣ питайте дѣ са намира *католическата* черкова. З щого името *католическа* черкова е името на онаа черкова, която е нашата свята майка на сина ни и която е и единственната пѣвѣста на Господа Нашего Исуса Христа, единствениятъ сынъ на Бога..... »

Слѣдователно споредъ голѣмѣтъ святи Кирила иерусалимски, не трѣбува да ходи да са моли нѣкой въ черковата *православна* на Балати и на другитѣ, а въ черковата *католи-*

ческа на Галата или на другадѣ.

И кагато нѣкой не знае дѣ са намира истинското мѣсто за истинската молитва, тогати той не трѣбува да пита за *православната* черкова, нѣ за *католическата*.

Г. Иларіонъ мисли, безъ съмнѣніе, че Неговата *православна* черкова е истинскиятъ молитвенъ домъ, нѣ съсъ това не е рѣшава въпросътъ. За да са рѣши въпросътъ съсъ единъ начинъ приляченъ и *православенъ*, трѣбува да знаемъ за коя власт да са държатъ, за Г. Иларіоновата ли, или за (святи Кириловата)?

Говоренето на голѣмия святи Августинъ Африкански не са различава отъ говоренето на голѣмиятъ святи Кирила иерусалимски. Въ книгата му *Истинската въра*, Св. Августинъ дума « че не трѣбува да търсимъ истинската въра нити въ безпорядкѣтъ на поганството, нити въ безсиліето на схизмѣтъ, нити въ раздѣленіето на юланзмитъ; тя са намира само въ *Католическата* черкова, която е распростриана навредъ по сичката земя и която са зове *Католическа*, нѣ само отъ своити, нѣ още и отъ сичкити си *непріятел*, които като говорятъ за нея, било помежду си, било съсъ чужденци, не я наричатъ друго яче освенъ *Католическа*.... »

Тѣй говорене въ четвъртиятъ вѣкъ най голѣмѣтъ отъ сичкити черковни учители или по добрь отъ оны, които най много са писали, било противъ Еретичити, било за наставленіето на върнати. Нѣ защото тоя голѣмъ учитель може да са види твърдъ папшиащитъ на нашити *православни* банибозуци, не ще са позърнемъ пакъ на голѣмѣтъ святи Кирилъ иерусалимски. Нѣка видимъ дали великиятъ святи Кирилъ е помалко папшиащитъ отъ Святи Августина.

« Остава ни сега, казва св. Кирилъ въ *Катихизисъ* си, да ви изъяснувамъ тѣя думи въ Символѣтъ: *Веру-*

вамъ въ черкозата. Една, свята и *католическа*. Нѣ има ни много нѣща върху това да ви кажемъ, нѣ нѣка съснимъ.

» И знай първо за онова което са отнели до думата *Католическа*, Черковата прѣ това пазваніе отъ това дѣто тя е распростриана по сичката земя и дѣто тя сяпростира отъ единътъ край на емята до другиятъ.

» Названіето *Католическа* ѝ дохожда и отъ това, дѣто тя учи по сичкиятъ свѣтъ и бе (и тѣ) отъ сичките догми, които могат да додат на знаніето на хората, за ви ими или не видими, за земни или небесни нѣща.

« Названіето *католическа* дохожда ѝ още отъ това дѣто ти подчинява на богоговѣніе четишкитъ родъ цѣлъ, начялници и прѣстипи, учени и неучени.

« Най послѣ това отличително пазваніе е дадено на черковата отъ това, дѣто тя очистиоа и оздравява души и тѣлото общо отъ сѣкакъвъ видъ грѣхъ, и дѣто тя има сѣкакъвъ видъ добродѣтели на души и на рѣчи.

Ето какъ и стѣтъ какви думи Святи Кирилъ Иерусалимски говореше на народътъ си и му истъкуваше значеніето на думата *католическа*.

Они отъ назипи Българи, които чакать отъ Г. Иларіона « сѣкакъвъ видъ поученія и наставленія » ще ни проведатъ ли виеменно единъ какихъ зисъ, въ кѣно Н. Н. самъ е истъкувалъ сѣщиятъ членъ на символътъ?

Нѣй послѣ, благочесливото стадо на Г. Иларіона ще ли благоизволи да посита Негово Превъсходно *Православіе* едно изясненіе зашо думата *Православна* не са намѣрва въ никой символъ?

Ще благоизволятъ ли да го попитатъ още зашо Московити не са турили думата *Православна* въ символъти отъ които тѣ исфърлиха думата *Католическа*?

Ако думата *Православна* е прилагателното имя или по добръ отъ

чителното имя на истевската черкова и на истевскити христіани, отъ дѣ или че свѣтити Оци не сѣ я турили въ символити?

Отъ дѣ ни още че когато дръзнаха да приправятъ символити и литургіи, Московити сѣ турили на мѣсто думата *Католическа*: думата *Собори*?

Его за Г. Иларіона материн за катихисуваніе и за назипи Българи Бибозуни предмети отъ сѣкакъвъ видъ поученіе и наставленіе.

БАЛКАНСКА ПОЩА.

Отъ Колибата ни 1 Февр.

Правото за царуваніето сѣ блежи отъ Немрода, правото за благородството по отподиръ и сичкити други права сѣ дошле едно слѣдъ друго. Нѣ правото за чорбаджилъкъ сѣ губи въ първипи дни на кабусътъ; то сѣ роди съ свѣтътъ. Нѣ кой е мислялъ че издипаніето му е было въ 1860.

Тука напредъ единъ докторъ, Униятинъ, каза че Високосната 1860 свисокосна чорбаджилъкътъ. Тряба да върваме докторити, нѣ чорбаджити не сѣ убѣждаватъ още че надгробното имъ слово сѣ чете.

Азъ ги видѣхъ горѣ отъ връхътъ дѣто стоя; видѣхъ ги сѣ исипти си очни че дигаха главити си като булгави на Стара Планина; видѣхъ ги като, предъ лицето на земата и небето, искаха да властвуватъ, да угнѣтиватъ Българскитъ народъ, да му смучатъ кръвницата; видѣхъ ги като сѣ угояваха както Давидови неприатели. Туй бѣше предъ една мина тапослѣ замивахъ.....нѣмаше ги веке!.....Божиятъ прѣстъ ги бѣше съборилъ! Достоенъ край за беззаконници.

Ако бѣше въ друго врѣмя, това надгробно слово си нѣмаше мѣстото.

Тука отъ десетина години каква разлика! О морес! О темрога! Чидѣте? Много нѣща сѣ замивали,

много хора сѣ ся закопали, много права сѣ ся изгубили. Зашо чорбаджилъкътъ да стои, зашо да не замине и той?

Вѣчни сме, сѣ провиква единъ отъ тамъ съ напѣченіятъ си коремъ. За мене, истината само е вѣчна, непромѣнителна, безконечна. Прочее, истината та е Богъ. И има голѣма разлика отъ това сѣщество до най шипкавѣтъ чорбаджия, ако и да е шипкавъ. Разлика та е колко то до дяволъ тѣ. Слѣдствие то неизбѣжно, пужано и нека не мѣ принуждаватъ да казвамъ че чорбаджиятъ е дяволъ, велзевулъ, сатана.....

Кой не знай исторіята на Това? Кой му е причинилъ толо злощастія? Дяволътъ. Чорбаджия сѣгласни съ грѣшкити владци, на кои то освѣтъ дѣто правѣтъ краенъ, безчестенъ межереликъ, цалуватъ имъ още и мръснитъ рѣцѣ, изнесоха днешнити злощастія на нашіятъ народъ; употребиха го орждіе за Славолубіе то си, за егоизмътъ си. И не могатъ ли да сѣ нарѣчатъ сатани, сир. начало и причини на зло то ни?

Или ако не сѣ такива, то поне сѣ нѣщо като ония животни отъ кои то і. Христосъ исподи нечистиятъ духъ.

Чорбаджилъкътъ тѣ е случайнъ нѣщо спротивъ старо то му произведение. Случайно че направи толко зло, ами ако бѣше сегашно кой знай кво щеше да послѣдува.

Нѣма градъ, нѣма село безъ чорбаджия сир. безъ издипкъ, както нѣма село и градъ безъ горѣречено то животно, благодаренія на дозволеніето на Отоманското то Правительство.

Нека ми простѣтъ едно таквось сравненіе; ако не бѣше то, друго щеше да е и негли по лошо. Да бѣдѣтъ чорбаджии ти увѣрени че имъ сѣ кланятъ и ги обичатъ както сѣ кланятъ и убиватъ сладко то мѣсо на животното тѣ за кое то е дума.

Чорбаджилъкътъ тѣ не е отъ днесъ; чорбаджиятъ сѣ създаде, и тѣ животни

предъ него съ създадох и кой знай дали не са имали нѣкое си сродство? (слѣдува)

Господине Редакторе на България. Благоизволете да обнародвате долните редове.

Примете и пр.

Х. М. Пашовъ

Цариградски Вѣстникъ въ 7-й си брой вмѣстилъ и втори членъ на цариградскій си Кореспондентинъ. Съ него той е дошлялъ литературни си хубостъ.

Персоната тая отговори на членътъ ми въ 98-й брой на България. Генералното му това произведение по нищо не различа отъ първото. Въ него всяко може да намѣри само умнось нѣма. Нека го докажа чрезъ работитъ му.

Въ 5 брой на «П. Вѣстникъ» той ми казва:..... «Друго Едно и» зложеніе имате вмѣстено отъ 1-й «Януарія изъ Баль-Капанъ. То е м-сторосано отъ вѣсь сжщитъ (Езупитиъ), пакъ го обнародватъ да е отъ «Баль-Капанъ ханъ. Кой е тойзи «Баль-Капанецъ, защо си не яви?» Въ 7-й пакъ брой за истий подлогъ «его що ми казва...» Х. мина си из-дева сега самъ на явѣ, чи той е писалъ члена отъ 1 Януарія 1861 изъ Баль-Капанъ въ брой 95. на България. Слѣдова и за всичкитъ други такива прѣвни и послѣдни членове се да са неговни. Той ся крыеше и мисляше че го не знаятъ.» Юнашки противоречія!

Вмѣсто да раздоби горнитъ редове и да покаже числото на противоречіята, нека извлече това оглавление:

1. изуитиъ пипатъ членозетъ.
2. Не Изуитиъ, но Х. Мина ги пише
3. Зивеше ся че той ги пишеше.

Изящна логика! Генералний ум!!

Сега като му ся каза че азъ не пипа тѣ членове, той твърдѣ лесно ще убърне колажъ, и като зарече изуитиъ и мене ще ся захване съ

други го. При това ще има, дебелитъ очи да ся неизвини и предъ оня, които тѣй грубо е убидилъ.

На тоя сисатель (!) умътъ и вкусътъ му сж отъ една категорія. Слѣдователно, недостаткитъ на умътъ му сж недостатки и на вкуса. По тая причина, не е чудно че той гледа съ неугождение чуждитъ членове и ги критикува глупави и чорбаджийски. Азъ ще му покажа тяжестъта:

Вкусътъ му е по обаявъ въ всичко на вкусътъ на опова Мигаре което, спротиву Русскійтъ Баснописецъ Крыловъ, като послушало съ внимание (?) нѣкоего на Славейтъ, казалъ му че за да усъвършенствува естественъ жжъ, си дарбжъ трѣба да ся поучи при нѣте-лътъ. Нека разгъкува добръ баснята.

Тѣ сж послѣднитъ ми думи къмъ тоя важенъ Сисатель. Ако желай обаче да продължава полемикитъ си, той ще намѣри достаточенъ куражъ у меня, стага само да благоизволи да покаже името си. Такава борба, бива благородна.

Баль-Капанъ Ханъ.

10/28 Фе-руарія 1861.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ-ТИ РАБОТИ

Цариградъ Февр. 10/28 1861

Една кореспонденция отъ Сливенъ 25 Януарія, ни съобщава новината за с единеніето на учебнитъ заведения въ тоя градъ.

Читателятъ помни че тѣ заведения бѣха отъ много време раздѣлени и непрестанно предметъ за умраза между граждани. Дописката не казва ако това съединение ся е извършило чрезъ божіе вдъхновение или подъ друго нѣкое вліяніе. Но както и да е, нѣ мислимъ че Господиъ Добродѣтели, който прѣдъ година и половина нищо трѣгна отъ Шуменъ за отечеството си съ нѣлъ да извърши това съединение, е случилъ много, спорѣтъ казваніето на нашитъ кореспонденци, на това дѣло тольо спасително за Сливенъ. Добрата воля, чувството за добритъ слѣдствія на това съединение, стараніята на граждани не сж били, нѣрѣдно, чужди на съединеніето: ипакъ трудовети на

Г. Добродѣтели бѣ оставали безъ плоть.

Едно отъ нашитъ началъ е било, е, и пакъ ще бѣде Единството въ сѣко нѣщо. Когато прочее става въпросъ да ся съединитъ Сливенско. — Ассенскитъ училища, нѣ съвѣтувахме на нашитъ съотечестве ници въ Сливенъ да слѣятъ въ Едно училищата си ако искатъ своето добро. Днесъ като това дѣло е свършена работа, нека нашитъ Сливенци удвоитъ тѣхната ревностъ, тѣхната дѣятелность и ще ся убедятъ, уверени сме, за истинностьта на нашитъ думи.

Обществото въ Сливенъ повѣрило жидата на управленіето на училищата на двама отъ най способни за тая работа: Г. Г. Василъ Поповъ и Чечю Златковъ. Церковнитъ надзиратели ся промѣнили еднакви: новозбранити били Г. Г. Георги Хаджи Стоаневъ и Георги Пашевъ.

Дано новити тѣ надзиратели ся отговоратъ на надѣжнитъ на тѣхнитъ съграждани!

— Една дописка отъ Карлово ни дава нѣколко черти малко почетни отъ поведението на едина отъ тамошнитъ свещеници. Христо П. Василковъ (тѣй му било името) кога заминува въ сѣ дѣлностьта за да събира милостивата на вѣрнитъ не забравилъ да позасмива по нѣкой пакъ (за да не кажемъ всякога съ дописката) онякъ на когото имъ гезаѣ парата. Кога отецъ Христо заминувалъ нѣ едина дописка, казва дописката, безъ друго изваждалъ нѣкой комедіи. Нѣ не знавалъ защо тоѣ свещеникъ игралъ тѣж роли: За да направи жената да не жали парата си или за да удовлетвори на нѣкой страсть; въ предвочитаніето което той турѣ въ ролѣта си, правилъ ни да сж рѣшилъ за послѣднитъ, и н о г е з ъ.

Кога напримѣръ дядо повъ починалъ прѣтъ нѣкой младичка, която му фамала на око то е ударелъ съ дискосъ по гърдинъ, и ако булката ся засмѣла, дядо повъ, ухилелъ за побѣдата, збжброватъ Ус у л а н д ж е; «сърин си забити да ся не гледатъ.»

Ако нѣкой, спорѣтъ обличаѣтъ, му пусни една пара, кавгата готова. Да о повъ ся завърнялъ противъ малко мѣло стия-лю б и в і я т ъ и му казвалъ: Азъ не сжмъ просякъ да ми давати по една пара? защо азъ алашамъ по 5-600 гр, смивамъ въ годината. Ако нѣкой шедръ му пусни двѣ три пари, възмани си съ едно с н о - л а й н а б о г а, п е н и ч к а п з ъ б ѣ н а т о отъ уста та му и си заминува.

Кога има литургия, дѣла пона съ ченгели да го пѣлошъ, не принаеуваѣтъ прагътъ на Черквата; н о п а б ѣ п а р а с ж п z

лизать. По вечерня тегля го съ 10 шпота бивоза отъ механата, проста ти е работата.

Дядо попъ конференцията си държатъ въ циганската махза. Забиколенъ отъ подадението на Чирбашията, калпавката на земята въ ржка, попъ Христо проповѣдватъ слово божіе на Циганити

Нашіятъ кореспондентъ не удебрава това послѣдно поведѣніе на дядо си попа. Напротивъ, не е раздѣляне никакъ въ това отношеніе мнѣніето на тоя кореспондентъ.

Дѣйствиелно, какво по достопохвално ишо: стадото на попъ Христа научено и приучено отъ поученіята му, сега Циганити е турилъ на очи дядо попъ и мана гетресинъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Шумля 1861 Февр. 4.

Г-не Цанковъ!

Въ Цариградъ

Като ми е заставило счастье то ми да странствувамъ всякога, днесъ ся намирамъ въ тоя градъ отъ какъ обиколнихъ, въ единъ мѣсяцъ разстояние разни мѣста; отъ кое ся и доста задоволихъ защото научихъ мнѣніята на Жителитъ отъ всякъ градъ въхъ народниятъ въпросъ. За другитъ градове щя оставя, защото въ тѣхъ бѣхъ преди феноменътъ на 1860, та щя начна найнапредъ отъ Руссе.

Намѣрихъ безъ исключеніе всякого на вашето мнѣніе, освѣтъ нѣколко отъ чорбаджійскитъ сектъ, които ушь ся мислятъ за народни представители, и които като ся сж надули за тоя титулъ, причинили сж доста припятствіе на народното праведно желаніе. Тия Г. сж челоѣци безъ характеръ, челоѣци интересаты, челоѣци предатели, челоѣци нечувствителны, тѣ сами за свидѣлствувать като казватъ: че тѣмъ е все равно, или подъ Гр. Патриктъ останъ, или си добили народна Іерархія, тѣ щятъ си стоить все чорбаджии, и тѣ не щятъ плащъ нищо, както и до сега не плаща ли на Гръцкитъ-Владии. Като глѣдамъ обаче мисля на ония Българи, които сж истинныйтъ нашъ народъ, или подобръ да рекъ; като глѣдъ тѣхъ Еснафитъ и по младитъ въ

Руссе, шень намѣрихъ съвѣтъ противното. Всички Еснафы, като съ едиъ уста выкатъ гърмогласно: Да живѣе България! да живѣе Цанковъ! Да живѣе Унията! защото само тоя е способъ, съ когото ще при биемъ желаніе си; само съ Униятъ ще можеме да добиемъ правото си, не отдава поглатитъ отъ интригитъ на клеветници прокляты Гърцы. Некахъ дви опиша колка бѣше и радостъ на тукашнитъ Еснафы, отъ като чули за Униятъ, които ходятъ по весь градъ да частятъ и да ся провикватъ за здравіе тоуспѣхътъ на Униятъ.

Отъ тамо слѣзхъ въ Разградъ, като прѣтърпѣхъ всички мъжикъ въ пѣтъ. И като и какъ да науча вѣрнитъ на народтъ и въ тоя градъ отидохъ въ училището, въ нищо не можяхъ да науча, защото учителятъ, ако и да са виждане за доста дѣятели и чувствителни мѣжъ, защото обаче на скоро дошелъ, нищо не може обаче да удовлетвори любопытството ми, на всякъ въпросъ ми отгварихъ: азъ не знамъ! За да ся задоволя прочее подобръ въ любопытството си, отидохъ при поървенцитъ на тоя градъ, и като ся поразговорихъ съ тѣхъ за тоя въпросъ, намѣрихъ ги готови всички и вѣра да промѣнятъ та подъ Г. Патриктъ да не останатъ. На говорали ся кзватъ: прошение на съединенихъ Църквъ да подадѣтъ, за да искатъ епископъ с мо за тѣхъ итъ санѣжакъзнахътъ обаче да ли можтъ сполучи тоу, кога още оный опърнанъ Гръкъ Владыка стои на Руссе. Какъ да е обаче, думатъ тѣхъ, на скоро щемъ покажемъ примѣръ на Околнитъ си градове, съ съединеніето на униятъ, и ся надъ слѣять мѣкъ позаче градове ще ни послѣдовать, а по сѣти и други тѣ защото явно е вѣки, че другояче Іерархія не можемъ доби.

Завчера слѣзхъ и въ тоя многолюденъ градъ и тука намѣрихъ същото. Тука мя овѣрватъ ижници, че жителитъ отъ Джумаѣ, Прѣслава, Котель, Жиравна и Градѣцъ сж съ намѣреніе да молятъ Шюмлянскитъ първенцы да ся съгласятъ и да подадѣтъ прошение на Българскитъ съединенихъ църквъ, за да

ги припознае за истинно стадо и да имъ проводи колко по скоро може, Епископъ, защото кандисали вече на добритъ надѣжди които имъ ся давали отъ чрезъ Ц. Егосты Единаѣ пріятель отъ тукашнитъ ми разказа завчера тѣхъ: бе брѣте! бактисахме вече отъ окръжнитъ вече отъ егониститъ! Завчера получихме и друго, подписано отъ двамата себелюбиви Владыцы и отъ прѣнаписанно съ тры крымега, като че е списвано за жителитъ на 14-тый вѣкъ. Хитъ, кой зема отъ такива окръжнии сега! Точно за тоя въпросъ.

Колко за истинцитъ въ тоя градъ, кого съ какво движеніе четѣтъ и слушатъ да ви раскажа. Вчеръ като дойде пощата, допесоха на кафеето тры Вѣстника, (разумѣва ся Б. Д. Д. и Ц. В. Всички съ голѣмъ охотъ думаха: а вижте България що дума? а тѣе оставете, защото тѣхнитъ Редакторы сж заблудили, единътъ основанъ на Гипотезы, мисли нѣкоя голѣмъ Идеѣ, която никога не ще може да стигне съ тажъ глава А другъ, подкупенъ отъ караказанъ, не му износъ да дума друго, освѣтъ интересътъ на чорбаджійтъ си, итѣхъ тѣхъ никакъ не слушахъ освѣтъ България, която ни поминаваме и за прошеніето, дадено отъ стрѣхъ на Ц. егонисти, съ което просили, едно да ся потвърди Іерархія та, и друго ся жалова отъ В. Б. че ги хулила.

Иъ увы за пмято пмъ, ама какво ще имъ прави имяго, кога сме извѣстны отъ только время, че не сж достойны за него. Тѣ не сж познали още, че чесяото ни правителство, не можи да ни дале независимъ Іерархія другояче освѣтъ, чрезъ П. или П. ? Нѣ ходятъ Болѣтъ главъ тѣ още на правителството! и както ся види намыслили протестанти да ста атъ; да ставатъ каквы то щятъ, мене ся чини, че щятъ дойдатъ при униятитъ, само че по-послѣ щятъ останатъ. А за В. Б. що ги блязи? що ги вреди? че имъ явяхъ лъжитъ ли? за него щя ги моля, да не ся трудятъ прошеніе да даватъ, защото тѣ ако сж дали прошеніе съ 50 подписы за прѣставніето му ли незнамъ нѣ, а Българитъ повѣтъ сж готови да дадѣтъ про-

шеніе съ пять стотинъ хиллди за продълженіето му.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Положеніето на Австрія става отъ день на день по мжчно. Мъркати конто виенското правителство бѣше zelo и съ които то мисляше че ще ся по-таятъ мжнотити, не произведоха друго освѣнъ недоумѣне, недовѣреніе и неготованіе. Вѣстникъ *Остъ Дайче Постъ* описува това положеніе съ широви май тъмни. « Работни въ Австрія отиватъ, казва тоя вѣстникъ, толкова злѣ колкото е вече възможно. Нашити финанции сж въ едно достопа-чевно състояние, нашата Конституція е още въ положеніето на единъ чиракъ; никой не знай какво ще стане тая Конституція. Патентата направена бжз-та по октомври, изпълнена съ колеба-ніе, фърли ни въ единъ бюлюкъ проти-воречія и полвинъ-мърки на които не е още възможно да имъ ся види кра-ятъ; въ много мѣста нѣма, било доб-ра воля, било рѣшеніе, и онова което е още ко зло, не ся видятъ тазанти, ха-рактери.

» Нъ, споти сичкити тѣ нещастія и несдостатѣци, Австрія ще живѣй Униаха ся да съборатъ разни-ти части на Австрія чрезъ силата, чрезъ абсолютизмътъ, чрезъ байопетити; нъ лжливъ нѣтъ уловиха, Нека зематъ дѣятелно пѣтитъ непосредствено про-тивовоположенъ; нека организуватъ Австрія чрезъ свободата, гражданска-та дѣзостъ; нека да не е усрѣдоточа-ватъ у зелената маса на министерскити писалища; нека а усрѣдоточятъ въ сво-бодното съдружество на единъ голъмъ Парламентъ койго да познава себеси. Байопетити не трѣба да бждатъ опасни за насъ, нъ за неприятелятъ. Вжтреш-ната свобода ще даде външната сила.

« Не трѣба да отстъпваме нито еди-нъ прѣстъмѣсто. Пиемонтзити, ако мо-гатъ, нека додѣтъ да зематъ Венеція. »

Една депеша отъ Виена съобщава главнити условія на органическитъ у-

казъ относително за Свѣтътъ на им-періята и за провинциалнит діети. *О-стъ Дайче Постъ* уцѣнява съ тоя начинъ тоя указъ « сичката конститу-ція за онова което ся отпоса до сла-вогерманскити области, е мжтва, тъмна, нѣлз съ противоречія. Какъ сж злѣ обтегнати струити на тоя инструментъ! едната твърдѣ вжса, другата твърдѣ льга! Козко неравно сж раеподѣлени привилегіити на тоя Свѣтъ на импе-ріята! »

Унгарцити иматъ очити си повече отъ всякоги обврнати ктмъ конститу-ціята на 1848. Виенскити вѣстници ис-катъ да увѣрятъ че тая конституція ся е унищожила на 1849; нъ по мно-гото комитати не шѣтъ друга, и какю въ житіятъ си листъ го казахме. Не-щенскитъ комитатъ обяви че ще чяка да употреби силата прѣдъ да ся отда-лечи отъ тая конституція.

Газетата на Поцци хортува за единъ договоръ между Австрія, Пру-сія и Русія за да ся борятъ съ рево-лүцити, сиречь народностити. « Кол-кото за сватити съюзи, казва *Преса-та*, вжзъ тоя предметъ, ние сми сецпници, а колкото за тѣхната ус-иѣпностъ нѣя не а вѣрваме. Русія има много работи съ своити рани отъ Кж-ржмъ и съ своята рана на робството. Истина е че Австрія щѣше да е твър-дѣ благополучна ако имаше малко до-пълнителни коминци за да спре сички-ти си народи; нъ, днесъ, свободата откровенно пріета може само да избави Лоренската династія. Има единъ чя-съ въ койго жандармеріята не може да стори нищо за спасеніето на престолътъ. Тоя чясъ удари за Австрія. »

— Въ Прусія, феодалната партія ся гледа като твърдѣ унижена защото на-родната воля ся е показала благопрі-ятна за Италія. Дворътъ отъ своя ст-рна не може да ся рѣши да жребн вжзъ тая народна воля, и споти неутралността която Винкъ заловѣдваше въ своето поправление предложено на Камарата, въоруженіята не пристава-тъ.

« Най голѣмата дѣятелностъ, казва е-дна кореспонденція, владѣй въ пруски-ти арсенали. Работницити работятъ въ тяхъ день и ноць, и бжрзи заповѣди ся пратиха до пригѣжатели на Силе-зийскити руди да пратятъ голѣми коли-чества желѣзо и медъ. Военніятъ мини-стръ, въ Прусія, падѣва ся че ще може, въ идѣщата пролѣтъ да снабди не само артилеріята отъ чинната воиска съ начертани тонове, нъ още и *Ландве-еръ*. Расдатската гарнизонъ, както и много други федерални крепости, трѣба да ся уножи. Утвърдяватъ още че во-иски сж опредѣлени да стоятъ въ се-лата на лѣвѣтъ брѣгъ на рѣка Ренъ. »

При сичкити тѣя приготовления, не ся знай ако избарателната Камара ще удобри уноженіето на военнити раз-носки.

— Белгійското правителство слѣ-дува примерътъ на другити црства: то ся въоръжава съ голѣма дѣятелно-сть. Казватъ че то готвяло да иска отъ камзрити единъ кредитъ отъ 15 милиона за да ся усъвършенствува ар-тилеріята, и то ще предложи освѣнъ това учрежденіето на една военна фло-та. Съмиѣватъ ся тѣя кредити да ли ще ся отстъпять.

— Предсѣдателятъ на Съединенити-Шгати отпращилъ до конгресътъ една нова нота вжзъ предложенія за по-средство койго законодателното Вирги-нійско тѣло пратило до Г. Бюкананъ. Въ тѣя предложения призоваватъ ся Цар-ствага на конфедерацията да избере всяко црство по единъ комисаръ за да ся занимаятъ за едно спогодѣваніе. Тѣя комисари щѣли на 4 февруарія да ся намѣрятъ въ Вашингтонъ съ Вир-гійскити комисари Г. Бюкананъ ся показва пѣлекъ съ надѣжда вжзъ у-държеніето на Съединеніето, и той по-рѣчва на конгресътъ да забжси вся-какво жребеніе което може да докара нѣкоя пакостъ по засѣданіето на коми-сарити.

— Италійцити ся показуватъ при-знателни къмъ Г. де Винкъ: въ Мила-

нъ ся е отворила една сускрипция за да му ся прати единъ пипиятъ за по-честъ, « за помятъ на битвата спечелена отъ него въ чолза на Италия въ Камарата на депутати въ Прусия. »

Франциско II стигналъ въ Римъ на 15 февруария съ фамилията си и нѣколко генерали.

Его условіята съ конто Гаета ся предаде:

Капитулация на Гаетската Крепостъ условена съ военскити на II В царьтъ Викторъ-Емануилъ и съ управителскити на крепостта представени взаимно отъ доподписанити.

Чл. 1. Гаетската крепостъ, нейното съвършено въоръженіе, приперицити, мазити за барути, за дрехити, за захпрето, военскити коне, корабици, канцани и вообще сичкити предмети конто принадлежатъ на правителството, било военни било граждански, ще ся придадуть на военскити на II В. Викторъ Емануила туку като гарнизоната испразни крепостта.

Чл. 2. Утрѣ рано по седемъ часътъ, ще ся придадуть на горѣказанити вѣсци, вратата и тайнити врата на градътъ отъ сѣрѣна на земята, както и сичкити вѣща конго принадлежатъ на фортификацията; сиречъ, отъ крепостта включително до батерията Т р а н с п л а н и а; ще ся предаде още Торре-Орландо.

Чл. 3. С чката гарнизона на крепостта, съ военскити служители ще излѣзатъ съ почестити на войната.

Чл. 4. Военскити на гарнизоната ще излѣзатъ съ байраци, оржжіѣ и калабалаци. Сѣдѣ като отдадуть военскити почести, тѣ военски ще сложатъ оржжіѣта и припоицити вразъ прошіякътъ освѣтъ офицерскити конто ще увардіатъ тѣхнити оржжіѣ, тѣхнити коне уселани в сичко кое имъ принадлежи: офицерскити ще могатъ още да увардіатъ при себеси тѣхнити взаимни служители солдати.

Чл. 5. Чуждити военски ще излѣзатъ най първо: другити ще излѣзатъ послѣ, спорѣтъ както ся нареждатъ за бой дѣвата сѣрна напредъ.

Чл. 6. Испразването на крепостта отъ военскити ще ся извърши отъ вратата по сухо, като ся зафани отъ 15 февруаріѣ, на осемъ часътъ сутринтъ, што да може да ся ишара до четири часътъ слѣдъ пладне.

Чл. 7. Само боленити, раненити и служители на болницити ще останатъ въ крепостта: сичкити други военни или служители конто останатъ въ крепостта безъ законна причина или безъ дозволеніе слѣдъ опредѣленіятъ частъ въ горніятъ членъ ще ся сматратъ като военни бежечци.

Чл. 8. Сичкити военскити конто съставятъ Гаетската гарнизона, ще останатъ военни поробенни до дего Мессинската крепостъ и крепостта на Чинтеала дель Тронте ся предадуть.

Чл. 9. Туку като тѣ двѣ крепости ся предадуть, военскити конто съставятъ гарнизоната ще ся освободятъ. Чуждити военни обаче, слѣдъ като ся освободятъ, не могатъ да стоятъ въ царството и ще ся принесатъ въ тѣхнити взаимни отечества.

Тѣ ще зематъ освѣтъ това задълженіето да не служатъ една година противъ правителството, отъ деніѣтъ на капитулацията.

(Сѣдѣва)

Царско слово за отворянето на Английскити Парламентъ.

(Продълж. отъ послѣднѣтъ листъ).

Извѣстихъ ви еднакво, когато ся затвори парламентътъ, че миролюбивити условіѣ конго моити посланикъ въ Кина бѣше направилъ на Пекинското императорско правителство, като не достигнаха до нѣкое удовлетворително слѣдствие, монти сили по сухо и по море, както и силити на моити съюзникъ Императорътъ на французити, щѣха да т жнатъ вѣдѣ областити на северната Кина, съ намѣреніе да подкрепятъ справедливити исканіѣ на съюзникъ сили и че Елжинскити контъ ся бѣше пратилъ въ Кина, като особенъ посланикъ за да ся условіѣ съ нѣсекото правителство.

Имамъ удоволствіето да ви науча че операцияти на съюзникъ сили ся венчяха съ единъ съвършенъ успѣхъ. Слѣдъ привземаніето на пристанищата, при устѣто на Пейхо и много сраженія направени съ кинеската военска, съюзникъ сили обладали императорскити градъ Пекинъ, и Елжинскити контъ, и баронъ Гро, посланикъ на французскити Императоръ, сполучили едно почтено удовлетворително рѣшеніе за сичкити въпроси за конто ся припразни.

Въ тѣя операции и въ договорити конто послѣдувахъ, командантити и посланици на съюзникъ сили дѣнствуваха съ най приятелското съгласіе. Писма вразъ тоя помозъ ще ви ся дадатъ.

Положеніето на моята пидійска земля ся

улучшава всаки день, и азъ имамъ упованіе че нейното финансово положеніе ще раздѣли постъпенно общото улучшение.

Едно възбунтуваніе отъ една частъ на туземцити въ Нова Зеландія скрепило тишината на една частъ отъ тѣѣ колонія, и азъ имамъ надѣжда че мѣрките конто ся зели ще приквасатъ сѣоро смуте іето, и че ще позволятъ на моето правителство да направи такива споразумѣнїѣ конго да върнатъ първата тишина.

Сериозни распри ся показали между Царствата на америкавското северно Сѣднѣніе; невъзможно ми е да не сматрѣмъ съ единъ живъ интересъ, приключенїѣ достойни да докачатъ щастіето и благоденствіето то на единъ народъ тѣсно свързанъ съ монти поданици чрезъ происхожденїето си, и сѣрдечно съединенъ съ тѣхъ съ най непримѣнити и най прїятелскити сношенїѣ. Моето твърдѣ сѣрдечно исканіе е расприти да могатъ да ся разгледатъ съ единъ удовлетворителенъ начинъ. Искрестѣ конто знамъ за благоденствіето на народътъ въ Сѣднѣнити Штати уголѣмяваше ся повече отъ благосклоннѣтъ и сѣрденїѣтъ прїемъ направенъ отъ тоя народъ на Галекити князь когато той предъ малко ходи въ тѣѣ мѣста. Земамъ тоѣмъ случай да изрази моето добръ чувствувано удобенїе на вѣрността и на преданността къмъ моето лице и къмъ моити престолъ показани отъ монти поданици въ Канада и други поданици отъ северната Амѣрика, въ случай на сѣднѣнето на Галекити князь мѣжду тѣхъ.

Азъ склучихъ съ Императорътъ на французити единъ договоръ допълнителенъ на търговскити трактатъ отъ 23 януария 1860 и въ интересъ на усмѣщенїето на предметѣ въ тоя трактатъ.

Азъ склучихъ още съ Сардинскити църкъ единъ договоръ за взаимното покровителство на правата на книжовного притежаніе. Тѣя договори ще ви ся връчатъ.

Господа отъ камарата на депутати,

Азъ заповѣлахъ бюджетътъ за паущата година да ви ся представи. Той ся приготви, въ единъ справедливъ икономически духъ, като ся съгласява съ нужността да ся услуги дѣнствителността на разнити клонци на общата служба.

Милорди и Господиновици,

Мѣрки ще ви ся предлагатъ за уявяванїето на значителни члети отъ законодател-

ството за кабахатия, за улучшеніето на законѣтъ за мюрфюзига и за пенлащаніето, за улучшеніето на привасаніето на помѣстното притежаніе, за установленіето на единъ еднакъвъ системъ за налогъ въ Англія и Галската земя и за разни други предмети за обща подза.

Азъ покорявамъ съ упование голѣмни интереси на моето царство на вашата мѣдростъ и на вашата грижа и моля небето съ усърдіе благословѣнъ на Всемогущиятъ да председателствува на важни съвети и да узрѣи вашити разсужденія, въ интересъ да се усъществѣи предметъ на моята непрестанна грижа, благоденствіето и щастіето на моятъ народъ.

Миналата недѣля е имало единъ голѣмъ съветъ на Високата Порта, и увѣряватъ че въ тоя съветъ сѣ ся заговмали особено за Сирійскити работи.

Франкфортскія вѣстникъ обнародва копіята на една депеша отъ 6. 18. януарія пратена отъ француския министръ на външнит работи до францускити посланици въ Цариградъ, Лондра, Берлинъ, Петербургъ и Виена. Г. Тувенелъ търси съ тая депеша да види мненіето на тѣхъ разни дворове вжъзъ договоръ за една конференція която ще испита ако отиването на француската войска отъ Сирія може да се извърши безъ никакво бедствие за спокойствието на тая турска област. Тая конференція се вгледа днесъ съгласно отъ сички и Н. П. Ахметъ Вефкъ ефенди представлявалъ Турція въ това събрание.

Причинити за които франція иска европейскити войски, били француски, били отъ друга една европейска сила които подписаха договоръ отъ 5 септемврія, да се продължи заниманіето въ Сирія сѣж 1-^о тѣмъната въ Сирія не се е още установила. 2-^о европейската комисія не е събрала още елементити за новото спогдизаніе съ турското правителство за управленіето на Палестина; 3-^о францускити войски като си идатъ, нови смѣщенія да не се случатъ; 4-^о франція не зема отговоръ си отговорността на тѣхъ смѣщенія.

Съкакви нѣща и Новини

По царска заповѣдъ, Мухтаръ паша сѣ наименоува министръ безъ портфой.

— Въ единъ съветъ държавъ въ понедѣликъ презъ ношъ та занимали сѣ ся да разгледатъ Мемоарътъ на Князь Куза проводенъ до Високата Порта и до силити които подписаха Париския Тракати. Въ тоя Мемоаръ Молодо-Влашкинъ Князь излага сѣжъ измѣненія които сѣ ставали необходими за правителството на съединенити княжества.

— Правителството се види да се е решило да земѣ въкопъ мѣрки въ Адриатическото море. Една ескадра съ единайсѣтъ кораби, командувана отъ Мустафа паша, пріеми заповѣдъ да отидѣ за Албанскити и Херцеговскити крайморія. Тая ескадра щѣла да заведе съ себеси 4,000 души.

— Н. И. В. Султанъ, праща една сабія за почитъ на Кичепа съ Елмази на Н. И. Фуадъ паша, пѣлмошникъ въ Сирія. Тоя даръ ще се занесе въ Бейрутъ отъ единъ Царски офицеръ.

— Единъ вишинъ Меджиліе 4 класъ се е далъ отъ Н. И. В. Султанъ на Г. Хаасъ Австрійски консулъ въ Рухуевъ.

— Въ Гръція, близо до Корингу Тракала намѣрили единъ ветхъ смѣлъ който обемалъ 9,170 стари пари твърдѣ добръ увардени. Най новата отъ тѣхъ пари се е сѣкла по времето на Ахейскія съюзъ които бѣше се направилъ съ 12 градове отъ севериятъ Пелопонисосъ противъ Мекдонскія Царъ, 280 години прѣвъ Христа. Тоя смѣлъ се подарилъ на Гръцката царица.

— Когато се влѣзе въ Великия постъ, Папата има обичай да издава едно писмо въ което събѣгува Християнити за какво особено трѣбува да се молятъ. Н. С. Папа Пия IX не забравилъ да спомене въ това писмо и за нашия народъ, и то съ съ молитвити на сички християни да се сѣмни Богъ и да събере цѣлъ народъ въ едно. Ето що се казува въ това писмо за Българскія народъ:

» Българскія народъ, отъ който една частъ вече влѣзе въ паузата на черковата, а пакъ за другити има надѣжда и тѣ скоро да доидѣ тамъ, докарува на черковата една отъ тѣхъ одрзостителни радости, които Господъ възпазюва за своята свята невѣста.

» За тая причина, нашиятъ Свети Отецъ Папата желае, щото, когато благодаратъ безпрестанно Бога за обрашаніето веке свършено на едно голѣмо число, да пра-

пятъ най горѣшити молитви, особно въ Великия постъ, който е ед о време за спасеніе, щото ни едно лице отъ тоя славенъ народъ да не остане въ и вѣруваніето и въ заблуденіето, нѣ, като се обѣрни цѣлъ, да засвидѣтелствува тоя самъ хубавиятъ успѣхъ на божествената милость.

— Въ онзи денъ, понедѣликъ, Сюлейманъ паша, Едирнелски управителъ трагналъ, за тоя градъ.

— Единъ турски вѣстникъ, Джериден Аскеріе, щѣлъ да се издаде на близо подъ управленіето на учителити въ военното Училище. Тоя вѣстникъ щѣлъ да бѣде единъ видъ Мониторъ на Войската и щѣлъ твърдѣ малко да се занимава съ политика.

— Вишатъ ни отъ Сливенъ 25. Януарія:

Честна ни управителъ Салихъ бей строго испитва злодѣйствѣ и лувѣ тѣхнитъ сегашни и вѣти другари. Благодаріе нему чи избави и насъ и околини тѣ мѣста отъ такви бичеве за човѣчеството.

За Българскія въпросъ различно се хорува и размислява тукъ, но дано помогне Господъ да бѣде онова, което е по спасително за Българскія народъ.

Алѣтвршигъ ни сѣ много слаби, а житото ни-засекава! Сиромаситъ сѣ въ голѣмо прѣтѣсеніе.

И въ нашия Сливенъ кундурдѣсаха нѣколко татарски фамилий.

С. П. Януар. 31. Спешѣмъ да ви явѣмъ още едѣкъ новинъ. Вчера стѣгна тържественно въ града ни новий нашъ каймакѣмъ, Дервишъ бей, когото посрешнахъ отъ вѣнъ града не само благороднитъ тукашни Огоманни, Българското Общество съ Священството, Ерменци, и Евреи, но Господни Доброволни съ сичкото учителско тѣло и сичкитъ ученици. Наредени отъ двѣте страни на пѣтя, поклонихъ му се съ турско поздравленіе, като пѣяхъ сичкитъ везегласно Султанската пѣсѣмъ, и споменахъ похвалително и неговото име: Дервишъ бей. Неговъ умилитъ погледъ показваше благородитъ му души и не се надѣвахи за законното негово управяванъ по царското желаніе.

— Единъ Българинъ, туфалѣжия у Хаскъой ни сѣ обшава нѣколко подробности за смърта на една мома Гъркиня, която въ едно крайно отчаяніе се убѣсила.

Отъ петайсѣтъ години насамъ, една жена гъркиня съ дѣщерята си Маріола, сѣдѣла на Влауга у една къща която принадлежала на една гръцка църква. Станало осямъ

мѣсца какъ сиромашкията не можела вече да плаща кирія; нѣ като дошълъ кехаята да иска киріята, тя му ся отговорила да я почакатъ още два мѣсца за да имъ заплати. Кехаята безъ да служи казванята на търкията, докарва едно запитіе за да ѝ изхърлятъ парцалити. Мариола, дъщерята на Гъркията като видяла че ще останатъ на пѣтитъ, качва ся на таванитъ съ едно важе, свързва му единитъ край у единъ дорекъ, другитъ минава на шията си и ся пуца по стената на доло.

Патриканата, като ся извѣстила за нестойниятъ край на бедната Мариола, дала си заповѣдити да я завлекатъ съ важеето ѝ на боклуктъ за да я изядатъ кучетата.

Махмедиин обаче, кону коншу, около 2-300 души, устранили да обесатъ и вихая и запитіе и Патрикъ, ако Мариола ся завлече на боклукъ и ако не ся зарови съ приличиятъ начинъ.

Добрѣ направиха Българити, казвади Гръцити по кафенетата, прилага туфладжіятъ, дега ся отдѣлятъ отъ една таква патриканана.

— Въ миналитъ петѣкъ презъ ношъта срещу сабота умрѣлъ нечаянно Иксанъ бей, едновременноъ министръ на В. Порта въ Берлинъ и председателъ въ търговското сѣдовниѣ.

— Хортува ся че пълномощниците които ще наредятъ въпроситъ за европейската ентѣрвенція въ Сирія, зафанапи да ся занимаватъ изново, слѣдъ едно кѣсо приставање, връжъ тоя въпросъ който слѣдъ малко щѣль да ся рѣши съ единъ начинъ удовлетворителенъ.

— Съ Едно Ираде, Н. И. В. Султантъ потвърждава новити наредби за казити Луиѣ и Джабле въ Юскюпската областъ. Мюлюри и меджлиси ще ся наименуватъ слѣдъ малко за управленіето на тѣхъ казити.

— Прочитае въ *Журналъ де Константинопль*:

« Телеграфически депешни приѣти въ Цариградъ казватъ че по слѣдствіе на примѣчанията направени отъ Н. П. Хуршидъ паша, управителъ на Българската крепостъ, Н. В. Князь Михаилъ показилъ Българскити фамилии които бѣха влезли въ Сърбія, да ся върнатъ у тѣхъ си и дѣйствиелно спичкити тѣхъ фамилии, приминали сѣрбската граница и отивали за казити които имъ ся опредѣ-

лиха дѣто мѣрки ся зѣха за да имъ ся дадатъ къщя и средства за прихранваніе.

« Не мислимъ спорѣдъ тѣхъ новини, че спроти насилственни ти декламации на сѣрбскити вѣстници противъ послѣднити членове на *Журналъ де Константинопль* връжъ тоя предметъ, правителството на Н. В. князь Михаилъ е разумѣло че у крепленіето на добрити си шенія които го сближаватъ до господарскіятъ дворъ ся е повредило отъ нѣкои си толеренции на неговото управленіе които, увѣрени сме, немогатъ да ся подновятъ за напредъ. »

— Редактортъ на Цариградскій Вѣстникъ, като е изчерпилъ отъ сжціятъ източникъ повината си, извѣстява, въ послѣдній брой, че Г. Патриархъ опредѣлилъ въ църквата на Св. Константина, на Календжи Кулукъ, да ся прави цѣла служба на Български языкъ; въ сжщото врѣмя тоѣ извѣстие че имали нужда въ тая църква отъ Български псалмове и Канонархи и канеше който има тѣхъ способностъ да ся отнесе до (не знаемъ до кого, нѣ може до опзи който извѣстязъ) зашто кокальтъ билъ яалъ.

Сжщата новина, въ броятъ си отъ 16 февруарія, *Журналъ де Константинопль*, извѣстява тѣхъ. « Увѣрватъ ни че вселенската патриаршія дала заповѣди религозната служба въ Църквата Св. Константины на Календжи Кулукъ да става съвсемъ на български языкъ. »

Ние не претендуваме да кажемъ че Редактортъ на Цариградски Вѣстникъ е съвѣтувалъ Патриархътъ да заповѣда една такава мѣрка като предварителна уступка която ще заведе Българити до *средніятъ Путь* далечъ отъ насъ една такава мисль. Нѣ ние сме любопитни да видимъ кой псалтъ ще иде да пей у тая църква и кой Българинъ ще иде да запали една свещъ,

векать да кажатъ нѣколъ че Г. Екзархъ ималъ тая способностъ и че когато псалтувалъ въ младинити си у Букурешъ, гласътъ му не го засрамялъ.

Други казува че Св. Константины е далечъ. Руското Посолство, като по близо, мѣчно ще да му е да жертвува това

последното за толко далечната и недовършена черкова Св. константины.

« Ахъ: вие не познавате тоя стрѣвъжъ, ся извиква единъ трети: тоѣ за *природно добро* и руско Посолство напуска и псалтъ става, само и само Тѣхъ пусти « Павликяне » да додатъ на св. константины.

« Ехъ, денеме си бедесап, ся извика единъ дебелъ гласъ дега ще тѣсри псалтъ, нека поднови вѣтиятъ си занаятъ, нека ся Курдиса на тронитъ, нека заштѣ че *Белжмъ Уиѣлтити* ще го забиятъ.

« Да му свѣтътъ лойта ли? избѣбра третиятъ.

« Сусъ, сега, каза дебелъ гласъ: *о вакътъ геленъ да, Конушурусъ гене.* »

Щѣстливи сме да научимъ на нашити претенденци за една народна и независима ни отъ Патриархъ ни отъ Папа Иераршія че Великата Христова Черкова е зела въ уваженіе тѣхъни исканія и безъ да ся забави удовлетворила е тѣхъ исканія като имъ отстапила служба да ся извършва на български у Св. Константина!

И това е белжимъ, кой зѣхъ, единъ кракъ, една ржка, на *независимата* Иераршія!

Българскіятъ распаянъ претендентъ викаше, вчера още, за една *и независима* Иераршія. Не знаемъ коя е причината на едно нечаяно промененіе въ претенциити му; нѣ днесъ *горкіятъ ся униженъ* да разказва на читателити си за уступки които Патриархътъ щѣль да направи на Българити.

Види ся че пуст то Главно И Усредничествъ въ Цариградъ е дало тая убѣдствена новина относително за спогождаваніето на Българити съ Патриканата.

Кой е кривъ на тѣхъ претенденти? Ако изведнѣжъ не бѣха дигнали толкова високъ тѣхъни претенции, днесъ паданіето не щѣше да бѣде толкова болезнено.

— Арифъ паша, едно време управителъ во Ерзерумъ, стана Силистревали.

Мон. Ц-градъ 1861 Февр. 17

Лир. тур. гр.....	133—35
Лир. Англ.....	151—35
20-франгъ.....	121— 5
Полъ Іѣмн.	123— 5